

Drippey Béla:

Karjaidban

XX. Könyv

Tartalom

Szentlélek Isten

Tartozom	6
Más lenne?.....	6
Karjaidban	6
Minden pillanatban.....	6
Elérlek	7
Szemedbe néznék	7
Lépteid nyomában	7
Lelkem táncol.....	7
Köszönök mindent.....	8
Érintésed.....	8
Ringass el	9
Kincseim.....	9
Szerelmed	9
Az óriás szíve	10
Végtelen szerelem	10
Találkozásaink.....	10
Mikor rám találsz	10
Benned.....	11
Tükör által	11

Jézus Krisztus

Vérzel Istenem.....	12
Szent Arcod	12
Mikor átölellek	13
Elég.....	13
Aki szeret engem	14

Szűz Mária

Kertedben	16
Vezess Jézushoz	17

Szentek

Kincseink.....	18
Nem várnak	18
Jól, csak a szívünkkel látunk	18
Szentek „éneke”	19
Akiket megtapsolnak.....	19
Akiket nem tapsolnak meg	19
Bennük rejlő csodák	19

Szerelem, házasság

Mit adok Istennek?	20
--------------------------	----

Keresztút, Húsvét

Jó Veled	21
Előtted	22
Lehunyor szemed	22
Szívemben csend van	22

Kápolna

Megbánásaink	24
Emberi természetünk	24
Csend a Szeretetben /1	24
Csend a Szeretetben /2	24
Csend a Szeretetben /3	25
Imafelajánlásaink - meghallgatások	25
Ölelésed	25
Hajnali csokor	25
Imádkozásaink /1	26
Imádkozásaink /2	26
Imádkozásaink /3	26
Imádkozásaink /4	27
Imádkozásaink /5	27
Imádkozásaink /6	27
Feltétel nélküli Szeretet /1	28
Feltétel nélküli Szeretet /2	28
Feltétel nélküli Szeretet /3	28
Feltétel nélküli Szeretet /4	29
Feltétel nélküli Szeretet /5	29
A tékozló fiú /1	29
A tékozló fiú /2	29
Két kezemmel	29
A szépről	30
Ha csak érintenék	30
Isten ajándékai /1	30
Isten ajándékai /2	30
Szívemre írsz	31
Legszebb ölelés	31
Várlak	31
Fogadd szerelmem	31
Lehunyor szemem	32

Belső Szentély

Zörgessetek és ajtót nyitnak /1	33
Zörgessetek és ajtót nyitnak /2	33
Zörgessetek és ajtót nyitnak /3	33

Zörgessetek és ajtót nyitnak /4.....	34
Zörgessetek és ajtót nyitnak /5.....	34
Visszatérő vétkeink /1	34
Visszatérő vétkeink /2	35
Nem baj, Istenem.....	35
Ha egyedül lennél.....	35
Minden óhajod.....	35
Mosolyod keresem	36
Hagyd, hogy átöleljelek.....	36
Veled	36
Mosolyodért	37
Ringatlak	37
Szeretet mellett.....	37
Emelj, magadhoz	37
Időtlen imádságaink /1	37
Időtlen imádságaink /2	38
Időtlen imádságaink /3	38
Időtlen imádságaink /4	38
Időtlen imádságaink /5	38
Időtlen imádságaink /6	39
Időtlen imádságaink /7	39
Időtlen imádságaink /8	39
Időtlen imádságaink /9	40
Időtlen imádságaink /10	40
Elrejtőztél	40
Egy szólamban	41
Ölelj magadhoz	41
Ismerlek	42
Ismeretlen Isten?	42
Szállni veled	42
A kis herceg.....	43
Szavak nélkül	44
Imaszándék naptár, további kiegészítésre	44
Hajolj le hozzám.....	47

Belső utak

Szemlélődés /1 Nincsenek gondolataink.....	48
Szemlélődés /2 Akarat.....	48
Szemlélődés /3 Elfogadás.....	48
A Szeretemben élünk /1	48
A Szeretemben élünk /2	49
A Szeretemben élünk /3	49
A Szeretemben élünk /4	49
Rejtőzködő Szeretet? /1.....	50
Rejtőzködő Szeretet? /2.....	50
Rejtőzködő Szeretet? /3.....	50
Szeretetvágyak hasonmásai /1	50
Szeretetvágyak hasonmásai /2.....	51
A Szeretemben /1	51

A Szeretetben /2	51
A Szeretetben /3	51
Szeretetszomj	51
Válaszok nélkül /1	52
Válaszok nélkül /2	52
Válaszok nélkül /3	52
Betegségeink /1	52
Betegségeink /2	53
Betegségeink /3	53
Betegségeink /4	54
Igen.....	54
Isten gondolataiból	54

Szívhangok

Üres csend	55
Kísérő imáink /1	55
Kísérő imáink /2	55
Kísérő imáink /3	55
Kísérő imáink /4	56
Kísérő imáink /5	56
Kísérő imáink /6	56
Engedékeny Isten? /1	56
Engedékeny Isten? /2	57
Engedékeny Isten? /3	57
Szeretet tükre /1	58
Szeretet tükre /2	58
Szeretet tükre /3	58
Szeretet tükre /4	58

Szívkamra

Szárnyak nélkül	60
Csodákról /1	60
Csodákról /2	60
Csodákról /3	61
Csodákról /4	61
Csodákról /5	61
Szeretlek?	62
Isten kérései /1	62
Isten kérései /2	62
Isten kérései /3	62
Isten kérései /4	63
Isten kérései /5	63
Isten kérései /6	63
Isten kérései /7	64
Isten kérései /8	64
Isten kérései /9	64

Szentlélek Isten

Tartozom

Hálával tartozom,
Ha megvalósult bennem, valami Belőled.

Melyből nem múlnak el, a szeretet jegyei,
És hűségünket őrző, fájdalmak sebei.

Más lenne?

Megváltásunkban a Világunk nem lett más,
De a lehetőség ott maradt, hogy jobb lehessen.

Karjaidban

Észrevétlen hajoltam válladra Istenem,
Miközben suhantál volna mellettem,
De karjaidba vontál, és tovaszálltál velem.

Vitted magaddal szerelmem,
És emelted vágyaimat magasabbra,
Szédült ölelésben nem tudtam mi történik velem.

Kavargott velem a végtelen,
Mint a szél, a szűk utakon,
És szorosan tartottam kezem, válladon.

Hagyj, engem egy óvatlan pillanatban,
Hogy a Földre visszatérjek,
És hadd álmodjak tovább karjaidban, kérlek.

Minden pillanatban

Minden pillanatban,
Egy újabb gondolat.
Minden pillanatban,
Hallom, hangodat.

Minden pillanatban,
Mintha itt lennél velem,
S mintha el se mennél,
Fogod a kezem.

Elérlek

Elérlek Istenem,
És szíved világát megérintem,
Ahol a Szeretet születik,
És forrás marad a végtelenben.

Elérlek Istenem,
Egyetlen gondolattal,
És a Szeretet részeként
Viszel magaddal.

Elérlek Istenem,
Érintelek a szívemben valahol,
Hol megérintesz,
És szerelmed, mélységekig hatol.

Szemedbe néznék

Ha Rád tekintek,
Elrejtet Arcod dicsőségét,
És ha szemedbe néznék,
Takarod, jelenléted fényét.

De engeded, hogy lássam,
Szerelmes titkodat,
Szakításaim nyomát;
Sebzett Irgalmaidat.

Látod, Istenem,
Így sem könnyebb.
Szeretetsebeid alig látom,
Ha szemeim takarják könnyek.

Lépteid nyomában

Lépteid nyomát sem látom Istenem,
De ahol virágok nyílnak teutánad,
Tudom, hogy itt voltál velem.

Lelkem táncol

Mikor imádkozom,
Lelkem örömmel táncol körötted,
És mosolyodban látom,
Esetlenségem mily kedves előtted.

De tudod, Istenem,
Nem adhatok többet,
Hisz tőled kaptam a tudást,
És az esetlenséget.

Köszönök mindent

Amit nem köszöntem meg, vagy elfelejtettem volna,
Kérdezz majd rá egyszer, Istenem.

Hadd mondjam el akkor, hadd válaszoljam sorban,
Hogy meg volt mindenem.

Mert köszönöm, a lemondásokat,
Szeretetedből merített felajánlásokat.

Köszönöm, hogy nem volt aggodalmam semmi,
És mindenem megvolt, amivel gazdaggá tudtál tenni.

Érintésed

Távolról s közelről,
Érintesz Istenem.
Csendesen, ringatón,
Mélyen itt vagy bennem.

Csak egy gondolatnyira,
Sóhajásnyira, lépésnyire.
Lelked, lelkemet csitítja,
Egyetlen érintésnyire.

Mielőtt elérnélek,
És megérintenének,
Karjaidba emelsz,
Mielőtt átölelnének.

Magamba szívom,
Lelked sóhaját,
És szívem dobogja,
Lelkem óhaját.

Egészen messzi,
Csak közelről hallhatod,
Ha közelebb hajolsz csendesen,
Lelkem, repülni láthatod.

Sebekkel csillogón,
Fényes ékesen.
Amit csak Irgalmad érint,
Tiéd lesz, édes Istenem.

Ringass el

Hajolj le Istenem,
És virágaid közt, ringass el engem.
Hadd haljam szíved dallamát,
Csendes szívemben.

Ahol születnek,
És nyílnak az isteni vágyak,
És virágaid tudják,
Mennyire vágyom utánad.

Mennyire vágyom mosolyod,
És teremő érintésed,
És Szereteted öln,
Közről csodálhatlak Téged.

Kincseim

Kincseim Istenem,
Mindannyiszor a lábad előtt heverték.
Vagy magányos keresztek tövében,
S talán, Neked sem kellett.

De némelyiket mintha mégis fölemelnéd,
És csodálnád, mitől olyan szépek,
Aztán visszatennéd mozdítatlanul,
Mert titkát csak Te érted.

Jel volt mindegyiken.
Egyetlen vércsepp.
Amiért mégis tündökölték,
Ragyogásuk az Irgalmadtól fénylett.

Szerelmed

Szerelmedből olykor,
Semmit sem értek Istenem.
Túl közel hajolhatsz,
Mikor már nem is ismerem.

Az óriás szíve

Ne sírj Istenem! Ha mosolyod látom,
Letörölöd könnyeim, és Te vagy boldogságom.

Ne sírj Istenem! Vállaimra veszek,
Viszlek magammal, és szívembe rejtlek.

Ne sírj Istenem! Hadd lássam Arcodat,
Ha rám mosolyognál, és szemedből könny fakad.

Végtelen szerelem

Istenem!

Milyen nagy ez a Világ,
Melyben elveszhetünk mid a ketten.
Nyomunkat nem találja senki,
Csak szerelmünket őrzöm a szívemben.

Milyen nagy ez a Világ,
Melyben lehetünk bárhol,
Ha szerelmünk közös,
Lehetünk egymástól bármilyen távol.

Találkozásaink

Szívemen kívül, mikor Téged csodállak,
És amikor Te nézhetsz messzibb a mélybe,
És szívemben vágyad, kincsekre találhat.

Mikor rám találsz

Mikor rám találsz, nem biztos,
Hogy olyannak látsz majd, mint amilyennek szeretnél.
Vagy csak én gondolom Rólad,
Hogy másra számítanál, és más szeretetet kerestél.

Sokszor és sokáig vártam.
Sokszor és sokáig, csak csendben álltam.
Oly csend nőtt körém Istenem,
Egy szóval sem mondtad, hogy itt vagy, és fogod a kezem.

Benned

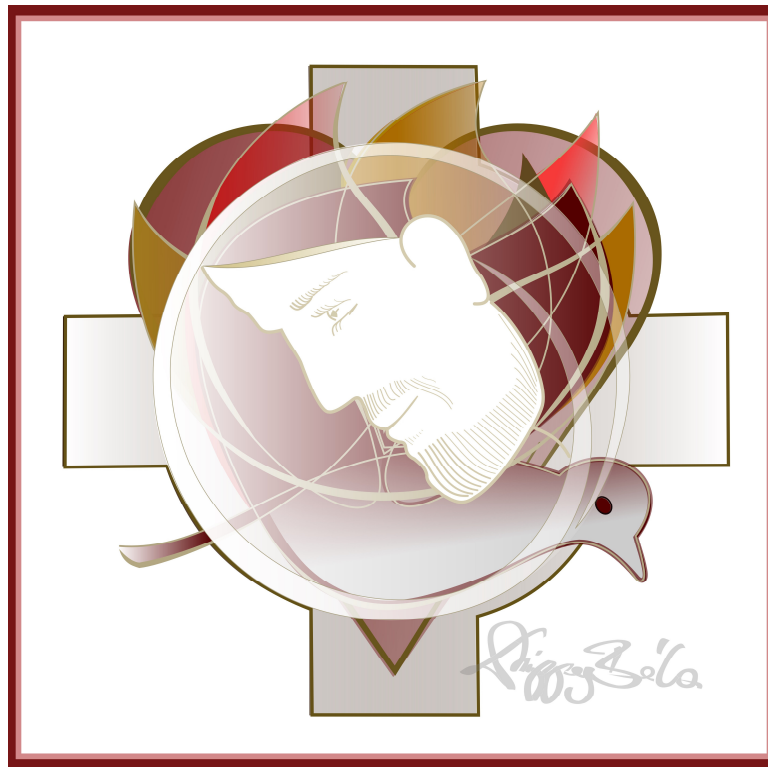
Mindegy, hol vagyok Istenem,
És honnét csodálom szerelmed.
De csak akkor láthatom, hogy ragyog,
Ha nem Veled vagyok, hanem Benned.

Tükör által

Itt lehetsz mellettem,
Mikor a szeretet dallamát hallom,
És szíved érinthettem,
Ha nyíló vágyaid csodálom.

Akkor szerelmed Istenem,
Nem tükörből nézem,
Teljességed még sem ismerhetem,
De értem.

Jézus

Szentlélek

Vérzel Istenem

Istenem!

Hogy a szíved dobog,
És velünk együtt érzel,
Ha Irgalmadhoz hajolok,
Látom, vérzel.

Szent Arcod

Jézusom!

Add, hogy Arcodat lássam.
Add, hogy Tiéd legyen minden vágyam.

Add, hogy előtted lehessek.
Add, hogy előtted minden mást felejtsek.

Vedd el mindazt, ami elválaszt Tőled.
Vedd a vágyaimat, és minden vétket.

Hagyd irgalmad, hogy mélyre hasson,
És rejtse el bennem, hogy mindent átítasson.

Mutasd meg kérlek, Szeretetcodat,
És gyógyítsd meg lelkem sebeit, hogy Téged lássalak.

Találkozásunk emlékét, semmi se törölje.
Rejtsd el szívemben most, és mindörökre.

Mikor átölellek

Mikor átölellek,
Ismerem a szenvedést,
És az isteni szerelemet.

Mikor átölellek,
Istent szorítom magamhoz,
A szeretetvégtelenséget.

Mikor átölellek,
Ismerem a nélkülözést,
És a megnyíló Mindenséget.

Mikor átölellek,
Ismerem a megbocsájtást,
És az egyedülletet.

Mikor átölellek,
Ismerem a Szeretet hatalmát,
A féltést, mely elenged.

Mikor átölellek,
Hagyom, hogy menj,
És keresem, hogy utánad menjek.

Elég

Megmutattad irgalmad,
És elárultál mindent.
Végtelenben kerestem,
De szívembe oltottad az Istent.

Ritmusában,
Az Ő szíve dobog,
S ha sírni szeretne,
Az én szívem zokog.

Átkarol örömmel,
Mikor magamhoz szorítom,
De sokszor nem felel,
Hiába szólítom.

Csönd marad
Egy örök ölelésben,
De elég nekem,
Ha csak gondolatát értem.

Aki szeret engem

Aki szeret engem,
Sokszor nem marad semmije.
Mindent elveszíthet,
Tudását is, hogy „sikerült” megnyernie.

Kezéből sokszor kiesik minden,
És szívében sem talál majd semmit,
Hite marad az egyetlen,
Ha rajtam kívül, még sem keres senkit.

Nem keres más örömöket,
Oldódni is csak bennem vágyik,
Ami megfoghatatlan,
Csak a szeretésem számít.

Csak, hogy szeressen,
Csak hogy szeretni tudjon,
Ha nem is hall felőlem,
Szerelme örökre maradjon.

Ha nyoma sem lesz szeretetemnek,
És nem látja jelét,
Ha mindent nekem ad,
Az Isten is adja, mindenét.

Átveszem félelmeit,
Minden magányos aggodalmát,
Minden vágyait ismerem,
És keresem minden gondolatát.

Minden kérését ismerem,
Az egyedüllét minden pillanatát,
Csak maradjon velem,
És tudni fogja szeretetemnek válaszát.

Aki szeret engem,
Mintha nem lenne többé senkije,
Szerelmem adom cserébe,
Mikor már nem lesz semmije.

Mikor nem lesz többé,
Ami elválaszt,
Ha szeretetem marad örökké,
Mindig megtalálhat.

Aki bízik bennem,
Aki szeret engem,
Övé az irgalmam,
És övé a szerelmem.

Szűz Mária

Mária gyermekével

Kertedben

Kertedben Szűzanyám,
De sokszor jártam,
És virágaid közt a legszebbet,
De sokszor csodáltam.

Mindig csak egyet,
Azt, az egyetlen egyet,
Melynek illata,
Az Istennek is tetszett.

Mely gyönyörű,
És tiszta,
És mosolyában,
Isten mosolyát tükrözte vissza.

Mosolyát az örömnak,
Az isteni és emberi vágnak,
Hogy tavaszt hozott,
A szeretettelálkozásnak.

Örökös virágzás,
Legszebb tavaszát,
Hol a Szeretet virágai nyílnak,
És ontják az Irgalom illatát.

Vezess Jézushoz

Szűz anyám kérlek, kísértéseimben is légy segítségemre.

Te ismered a Szeretet útját, és azt a helyet, ahová Jánossal siettél, és ahonnét Jézusodat közeledni láttad a kereszttúton. Elrejtőzve a tömeg gyűlöletének, haragjának, magával söprő erejétől.

Tudod, hogy mennyire szükségem van neked is egy azonnali találkozásra, amikor gondolataimat ellepik a kísértések. Amikor az indokok, a vágyak, az ösztönök, más utakat, és lehetőségeket kínálnak. Amikor válaszaimat meggondolni nem tudom, és minden beleegyezésemre hazug válasz, a csábító ajánlat. Amikor a zaj erősödik bennem. Amikor mennék, szabadulnék, Jézushoz fordulnék, de nem tudok. Amikor döntenem kell.

Te hallod ezt a benső, csendes kiáltásomat. Kérlek, siess segítségemre, hogy a legrövidebb úton, Jézushoz találjak, és jelenlétében csend fakadjon. Előtte megérték mindent. Mert érteni kívánom, tudni, és belátni a Szeretet Istenének Áldozatát.

Segíts, kérlek, hogy minden helyzetben, megtaláljam a lehetőséget a találkozásra, és ha csak lehet, eltávolodásom nélkül.

Köszönöm, anyai szeretetedet melyben az Isten válasza talál.

Szentek

Kincseink

Idővel mindent vissza kell adnunk az Istennek, amit kegyelméből fakadóan kaptunk Tőle. Mindent.

Ha keressük a kincseket, mindazt, amit csak szeretetből visszaadhatunk, nem kell messzire mennünk önmagunktól. Ezeket fölfedezni könnyebb, ha tudjuk, hogy semmi sem a miénk. Ha kaptuk is, Jézus személyemet érintő megváltásáért történt. Személyes ajándék, mely színeket, értékeket hordoz, de nem önmagam számára.

Nem lehetnek büszkeségem tárgya sem, ha tudom, hogy Isten Áldozata árán kaphattam. Ezek olyan örömforrások is egyben, melyeket sokszor alig veszünk észre, és ezért hála nélkül maradnak.

Nem várnak

Sokszor nem várnak társra, segítségre. Náluk mintha fordítva kezdődne minden. Egyedül vannak, amikor kincseiket kezdik széjjel szórni. Nem csatlakoznak senkihez. Tudják jól, hogy a „személyes” kincsek, mennyire egyediek. Nem kitalálnak valamit, hogy egyfajta összefogásban jussunk előbbre. Sokszor erre sem idő, sem alkalom sem nyílhat. Megfaragná elképzelésüket, erejüket, idejüket a megbeszélések, a tárgyalások sorozatai annyira, hogy már nem is értenék, mit is akartak.

Követőik lehetnek, és vannak, anélkül, hogy hívnák őket. Erre sem várhatnak. Akik csatlakoznak hozzájuk, mintha értenék Őket. Azonban ha mondanának is valamit, átadhatnának valamit a gondolataikból, az mindig kevésnek tűnik.

Jól, csak a szívünkkel látunk

Minden vágyunkat, követnek szívünk vágyai. Szívünkben két szívvágy között kell mégis dönteni, mint kétféle szeretetvágy között is. Az egyik a felszínen, azonnal érvényt szerez magának.

A másik mélyebben húzódik. Itt, az érzelmek is szebbek, és önzésektől mentesek. Több benne a lemondás, az áldozat, a megértés, az elfogadás. Itt a befogadás, sem a megszerzés küzdelmei árán történik. Az elfogadás is gyönyörűbb, mely minden, - mások számára - hiányossággal együtt is a teljességet jelenti. Lehetőségeket, melyek önmagukban is elegendők.

Ami mégis hiányozna ebből a teljességből, amit ők maguk adhatnak csak hozzá, azt nem keresik másutt, mint önmagukban. Ahol mindent, ami csak méltó lehet, és befogadható az Isten színe előtt, az a mélyebb szeretetvágyból fakad. Ez a szeretetvágy nem annyira Isten szeretetajándékai utáni vágyakozást jelenti, mint inkább magukban fölfedezni, és rátalálni ezekre a képességekre, melyekkel viszonzni tudják Szeretetáldozatát.

Szentek „éneke”

Mindig van alkalmunk jót tenni, és jóvátenni mindent Krisztusért, és Benne.

Ha erre lehetőségünk nem lenne, értelme sem lenne semminek. Kárba veszne és elveszne velünk együtt minden. Minden, ami az Isten dicsőségét az Emberi természetben „megénekelné”.

A mennyei karok, angyalok, szentek, vértanúk, szüzek, dicsőítő örök örömeiből valami hiányozna, amit a Teremtett Világban a virágok, a természet gyönyörűségei, az állatok sem képesek kimondani helyettünk, - emberek helyett, - és megfogalmazni itt a Földön.

Akiket megtapsolnak

Nehéz azoknak. Gyötrelem, melyről csak Jézus tud, melyet Ő ismer. Gyötrelem, ha közben azt látják, hogy az egész ünnep nem szólt másról, mint hogy kitüntessék. Mintha sokan sokszor félreértenének mindent. Látszólag, akik ünnepelnek, tudják, miért teszik. Kapaszkodnak egy emberbe, akit szentnek kiáltanak. Nyilvánosság elé viszik, ő a beszéd téma, a példakép. Nehéz számára menekülés vissza, abba a csendbe, mely után mindenki vágyik. Ahol megértenék, hogy akit ünnepelnek, csak előbukkant a csillagok közül. Azok közül, mely számtalan, és közöttük sok a fénytelen. Amint megértenék, mitől fénylik úgy a lélek, milyen isteni Irgalom ölelheti ennyire magához, és miért, az ünnep lényege eltolódna. Megértenének mindent, és fényüket ők is visszakapnák.

Akiket nem tapsolnak meg

Akikben nincsen semmilyen parancsoló tekintély, nincsenek földi kapcsolatai, - melyek védenék, - melyekkel kimagasló küzdelem árán is, de célt érnének, akiket nem tüntetnek ki. Inkább eltüntetnék.

Sokuk miatt irigység, gőg, tekintélyhatalom, és minden olyan rejtett tulajdonságunk csapódik ki rajtuk, melyekről egyébként nem is tudnánk. Mert Jézust, számtalan módon is lehet szeretve nem szeretni.

Ezek az emberek azonban jobb lenne, ha nem hoznák Őt ennyire közel hozzánk. Rajtuk keresztül rengeteg olyan vonásunk válik tiszítóvá, melyekről azt gondoltuk, hogy kellenek, és fontosak. Hogy én vagyok a példa, én az vagyok, akire figyelni kellene.

Bennük rejlő csodák

Úgy járnak Isten elé, mintha ismernék az utat. Nincsen bennük „megpróbáljuk”, „talán”, „esetleg”... Szeretjük mégsem tér el Isten mindenáron szeretésétől, a viszonzástól.

Csodák követik, már csak gondolataikat is, miközben ámulatuk mindennél nagyobb. Mégis mindent értenek, mindent megértenek. Tudnak a csodákról, melyek közbenjárásukban a lelkeket érik. S hogy ebből azok, sokszor semmit sem vesznek észre, azt, mint az Isten, Ők sem értik.

Szerelem, házasság

Mit adok Istennek?

Mindent, vagy annak csak részeit, darabjait?

Gyermekeimet, vagy házastársamat, ennél jobban szerethetem, ha értük gondolkodás nélkül mindent megteszek.

Keresztút, Húsvét

Veronika kendője

Jó Veled

Mikor Beléd kapaszkodtam,
Azt hittem, könnyebb lesz minden.
Könnyebb is lett,
De belém kapaszkodott az Isten.

Végre, újra láttam.
Végre, újra Rá találtam.
Jó volt Vele lennem,
És kértem, ne hagyjon el engem.

Ha kell, belekapaszkodok,
Csak maradjon mellettem.
Minden súlyommal, Rá borulok,
Csak ne hagyjon el engem.

Előtted

Jézusom!

Kérlek, töröld szívembe,
Szent Arcod vonásait,
És hagyd meg örökre,
Sebekbe rejtett jegyeit.

Hagyd, hogy Arcodat,
Mindig lássam,
És tekintetedben,
Isten Irgalmát csodáljam.

Hadd csodáljam közelmről,
Érintésnyire,
Hol lelkem követ Téged,
Lépésnyire.

Fordítsd Arcodat,
Vágyaim felé,
Hogy visszaadjam mindazt,
Ami az Istené.

Isteni Irgalom,
Hajolj közelebb!
Gyógyítsd meg lelkem sebeit,
Miközben átöleltelek.

Lehunyor szemed

Lehunyor szemed Istenem, vétkeim előtt,
De megbocsájtasz véres szeretettel,
Mintha nem tettem volna semmit, ami így meggyötört.

Szívemben csend van

Kiáltozás hallatszik,
És ostorcsapások.
Szívemben mégis csend van,
És csak Szeretetet látok.

Hová nem tör be
Sötét félelem,
Nem vagyok egyedül,
Itt vagy Istenem.

Szívem szereteted tükre,
Ahol csodállak.
Véresen, összetörten is,
Szépnek látlak.

Kápolna

Megbánásaink

Bűneinket, mélyről fakadóan kell megbánnunk.

A kísértő is mélységeket keres. Olyan mélységeket bennem, melyek a Szeretet teljességének, a kiteljesedésének adnának teret, és lehetőséget. Ehhez sokszor, mélyebben kutató.

Emberi természetünk

Az Ember alaptermészete, hogy az isteni természethez hasonlóan, adjon, és a körülményeit elfogadva kapjon. Mindkettő lemondásokkal jár. Az imaéletben is.

Csend a Szeretetben /1

Sokszor az imádságban, egyfajta párbeszédben gondoljuk, hogy figyelmünk Istennel, egymásra kölcsönös, egy „élő kapcsolatban”.

De sokszor kellene elcsendesednünk nem magunkba fojtott szavakkal. Kérnünk kell a Kegyelemnek ezt a különleges ajándékát. Amikor nincs mit mondanunk, és szinte nincs is Kinek. Amikor teljesen magunkra maradunk, minden kifejezésre jutó gondolatok nélkül.

Ahol a válaszom csak annyi lehet, hogy vagyok. Mindenre nyitottan. Ennek az ideje elhúzódhat. Ilyenkor nagyobb a Csend, és mélyebb, bárminél. Bár nem tudok róla, de az Isten figyelme is nagyobb. Amikor már nem a szavainkba öntött válaszainkra van szüksége.

Figyelme sokkal inkább ott van, hogy teljességgel magára hangoljon.

Csend a Szeretetben /2

A másokra figyelésünkben, odafigyelésünkben, figyelmességünkben, több csendre volna szükségünk. Ezt a csendet nagyon hamar szavakba fojtjuk. Képtelenek vagyunk elfogadni egymást is szavak nélkül. Mintha kapcsolattartásunk alapja lenne. Nem is gondoljuk, hogy sokszor éppen a kapcsolatunk rovására megy.

Az elcsendesedés, hangulatlanságot, rosszullétet, bizonytalanságot, idéz. Nincsen benne pörögés, aktivitás, semmilyen tevékeny cselekedet, dolgaink, vágyaink, gondolataink megbeszélése, vagy kibeszélése nélkül.

Nem is tudunk mit kezdeni a csennddel, ha több időt venne igénybe, mint amennyit mi rászánunk. Pedig az imádságainknak, az egyre teljesebb kapcsolatunknak, odaadásunknak időtlen alapja kell, hogy legyen.

Csend a Szeretetben /3

Ez a legszebb párbeszéd. Nem a szavak, inkább a figyelmünk párbeszéde. Amikor nem magamra vonom a másik figyelmét, hanem eggyé válok a másikkal. Nekem fontos, hogy Ő több legyen.

Elveszne minden sajátosságom, egyéniségem? Ha úgy tekintek ezekre, mintha az enyémek lennének, akkor igen.

Ha odaadom, hogy Ő legyen a több, nem veszítek el semmit. Megmarad csupán a Szeretet, mely Kezdetet is jelöl. Legbensőbb kapcsolatunknak kezdetét, lényegét, és értelmét.

Melyhez csak hozzá adom még mindazt is, ami ennek a Szeretetnek a párbeszédében válaszom lehet. Képességeimet, tudásomat, erőmet, akaratomat, vágyaimat, és mindazt, amit ez a Szeretet átitat.

Imádságainkban sokszor nem is jut kifejezésre több ennél.

Imafelajánlásaink - meghallgatások

Sok imádságunk szólal meg valamilyen szándékért, följajánlásokkal és közbenjárásokkal másokért. Rózsafüzér imádságaink is ide sorolhatók, a változó titkok tartalmával együtt. Mindig lesz és mindig is van okunk valamiért, vagy valakiért imát mondani.

Mások az imádságaink, amikor mégis minden ilyen szándékot félre teszünk. Úgy tűnhet, nem foglakozunk sebek kötözgetésével, vagy éppen nem hordozzuk a másikat, nem a problémáit, nehézségeit visszük megoldásra várva az Isten elé. Talán így is van.

Mert fontos elidőznünk más tekintetben is Azzal, Akit szeretünk. Még csak nem is a Rajta ejtett Sebek miatt. Még csak nem is a Szeretet szemlélődésben elmerülve. Egyszerűen csak azért elmondva a kötött imáinkat, mert Ő Van.

Nagyon sokszor, az így ki nem mondott, és meg nem fogalmazott kérések is választ kapnak.

Ölelésed

A gondolatnál is csendesebb,

Egy néma ölelés, Istenem.

Mely a vágyainkra válasz,

És csak egészen mélyről ismerem.

Hajnali csokor

Úr Jézus!

Följajánlom Neked a Mai nap minden pillanatát. Közeledéseimben kérlek, segíts, hogy mindent átadhassak, és szándékom Isten tetszésére lehessen a Te Áldozatodban egyesülve. Segíts megbocsájtanom mindabban, amiben elmaradásaim vannak.

Kérlek, Szűzanya!

Kérlek, segíts meg engem, és támogass szándékomban. Vezesd vágyaimat, gondolataimat, érzelmeimet, érzéseimet, ösztöneimet, indulataimat, érzékszerveimet, és figyelmem, hogy szavaimmal, és cselekedeteimben végtagjaimmal se vétkezzek.

Légy mellettem hűségemben, és segíts lemondanom minden másról, hogy valóban megtehessem mindazt, ami az Úr Jézus, és az Atya Isten akarata előtt kedves.

Imádkozásaink /1

„Legszebb” imádságaik, magányunkban szólalnak meg. Ahol nem hallja az Istenen kívül senki.

Mennyire más, közösségben, vagy többiek előtt imádkozni. Ahol meg kell felelnem a többiek elfogadásának, hozzájuk is igazodva gondolataimmal.

Magányunkban nem azért szépek imádságaink, mert szépeket mondunk. Attól sem lesznek szépek, mert őszinték vagy bátrak a bajaink kipakolásában.

Az isteni Szeretettől átítatott imádság, sok mindent, vagy mindent átfogalmaz, és megfogalmaz bennünk.

Imádkozásaink /2

Mások a háborgásainktól, öncélú vágyainktól, vagy az örömtől repdeső hangulatra, érzésekre, érzelmekre alapozott imádságaink, mint amikor az elcsendesedésben mindezek elmaradnak.

Vagyis nem ezek szólalnak meg, nem ezek vezetik és irányítják mondanivalónkat a Szeretet felé.

Nem jelent vakságot, ha nem kapnak hangsúlyt a környezetünk, vagy a világ problémái, de még a saját problémáim sem. A háttérben mindig ott maradnak, és ott lesznek újabbak is. Rengeteg ilyen imádság szólal meg, és megy Isten elé, melyek sokszor nem többek, mint egy állapotjelzés. Legfeljebb kapnak egyfajta keretet, melybe beleillesztjük azokat kérésként.

Imádkozásaink /3

A följánlásaink kereteibe illesztett imádságaink, együttes könyörgéseink, sokszor egy-egy állapotért szólnak, melyekben tényeket, helyzeteket helyezünk Isten színe elé.

Ha csak ennyi lenne közbenjárásunk, órákat eltölthetünk így anélkül, hogy kéréseinken kívül mást is átadnánk. Úgy is, hogy a Szűzanya közbenjárását kérjük szándékaink megvalósításához.

Ki tudja, miért van akkora csend, miért marad olyan válasznélküli némaság, imáink kíséretében?

Nem szokhatunk hozzá az ilyen csendhez, melyben az ilyen némaság, nem jelentheti, nem erősítheti meg bennünk, egy előlünk rejtőző Isten, számunkra elérhetetlen Isten képét.

Sokszor, nagyon sokszor hiányzik valami ahhoz, hogy az Isten tenni tudjon.

Mint amikor szeretünk valakit, kérünk tőle olyasmit, amire szükségünk van, és várjuk a segítségét. Mintha az illető nem is figyelt volna kérésünkre, vagy meg se hallotta volna, amikor pedig igazán, és tiszta szívből tiszta szándékkal kértük őt.

Imádkozásaink /4

„Kérjete, és kaptok.”

Nagyon furcsák azok az imádságok, melyek nem is hangzanak el más miatt. Mintha kima-radna belőle valami, ami mindennek az alapja. Nem a hivatkozás, Jézus szavaira, nem csupán azért, mert Ő mondta...

Jézus sok minden mást is mondott, ami minden kérésünket meg kellene, hogy előzzön. Feltételeket jelentenének számunkra?

A feltétel nélküli Szeretet, nem jelenti, hogy hiánytalanul ránk ömlik minden szeretettartalma, amint egyszer meg tudott érinteni - mert engedtem, - és mert meg tudtam érteni Őt.

„Feltétel nélküli Szeretet.” - Ebbe a bennünk megfogalmazott istenképbe sok mindent beleviszünk. Kilengéseinket éppen úgy, mint határtalan vágyainkat. Sokszor nem viszünk bele mást, mint csupán elvárásainkat.

Imádkozásaink /5

„Kérjete, és kaptok.”

Jézus nagy dolgokra hívja fel figyelmünket. Nagy kéréseink teljesítésére is. Ahol hitünk fontosságát is említi. Sokszor nem is teszünk többet, mint értetlenül forgunk, tehetetlenül toporgunk, kéréseink, imáink „elküldése” idején.

„Küldünk” egy levelet, egy értesítést, melyben jelezzük Istennek, hogy itt az alkalom, segítsen. Hiszek Benne, vagyis hiszem, hogy csak Ő tud segíteni.

Hit lenne ez? Hinni csupán így az Istenben? Vágyam teljesítéséért? Ezért? Ennyi lenne szükséges a meghallgatáshoz és kérésem támogatásához? - Nem csoda, ha a néma, „válasznélküli-ségben,” a hitem erejével sem vagyok már tisztában.

Nem érkezik segítség, mert nem hiszek jól? Nem hiszek eléggé? Az ilyen kérdéssorozat legvége a legösszetettebb és legösszetettebb kérdés marad: „Hogyan kell hinni?”

Imádkozásaink /6

„Kérjete, és kaptok.”

Amikor igazán nagy kéréseinkre várjuk a választ, a segítséget az Istentől, az első próbál-kozásaink idején, mindig fölmerül megfelelő hitünk kérdése. Ez a kérdés, egy csoportos, vagy közösségi imádkozásban, lehet, hogy személyesen nem is érint. Mivel a kérés, az Isten előtt is kedves és tetsző szándék elhangzott, és „elküldtük”.

Szándékaink, kéréseink, sokszor szárazak. Jézus nem erre szomjazott, nem arra, hogy ostro-moljuk csupán, a csodákra képes kéréseinkre választ adó az Istent.

A keresztút állomásai között haladva sem fogunk előbbre jutni ennél, ha elmaradnak az áttö-rések. Ahol nem olyan falat kel megtalálni, mely körbe veszi az Istent, melyet, ha ledöntünk, feltáru-l előttünk az Ő Valósága.

A fal bennünket vesz körbe. Ez az a fal, melyet még magunk sem tudunk lebontani az isteni Kegyelem nélkül. Hagyni kell beszivárogni, mint egy fényt a résen, hogy megértsük Irgalmát, és Irgalmából fakadóan, megértsünk mindent, ami hiányosságainkat jelentik. Amiért az ilyen találkozásban, hiányosságainkból fakadó vágyaink kezdenek átfogalmazódni, és találkozni azonosulva Isten szándékaival.

Ekkor, a Szeretet nem lesz, és nem marad néma. Szeretetre tud válaszolni. Mintha másra képtelen is lenne. Hogy még egyéb kéréseinkre is választ kapjunk, talán ez, minden szeretetkapcsolatunk alapja, mely sok mindenben nem hasonlítható az Emberi szeretethez.

Feltétel nélküli Szeretet /1

Szeretnénk ilyennek tudni az Istent. Aki nem is tudhat mást, csak szeretni, mivel Ő maga a Szeretet. Ezért mintha az lenne a dolga, hogy megbocsásson. Ha ennek az elvárásunknak nem felelne meg, valamilyen módon, kínjainkért mégis bosszúállóként Őt okoljuk.

Hogyan érthetjük meg így, a Megváltásunkat?

Az elénk táruló isteni kínszenvedés óráiból vajon mit értünk meg? Jézusban nem voltak feltételek a kínszenvedését megelőző éjszakán, a Szeretet párbeszédben Istennel, az Atyjával. Ebben a párbeszédben, bűneink jelentek meg Jézus előtt. Ártatlanságba burkolt, kicsinek tűnő, elviccelhető, önvédő kifogásaink, egymással, vagy az egymás elleni vétkek és támadások, és támadásaink az Isten ellen. Mint ahogyan az elkövetett bűneink is személyesek, a Megváltás is minden ember lelkét személyesen érinti. Teljes valónkban vagyunk jelen most is, és teljes valóságunkban állunk ugyancsak Isten elé, életünket átfogó teljes számadásunk idején is.

Feltétel nélküli Szeretet /2

Isten színe előtt, a „Feltétel nélküli Szeretet” előtt vagyunk imádságainkban is minden alkalommal. Minden imádságunkban, az isteni Szeretethez, Áldozatának, Irgalmának megfelelően. Ezek az együtt töltött idők, órák, személyesek. Hivatkozhatunk annyi mindenre, kereshetünk és találunk is bőven kifogásokat mentség képen arra, hogy miért ilyen vagy olyan az imaéletünk.

Amint lelkünket nem is érintő különösebb figyelem és személyes odaadás nélkül, tartalom nélkül végezzük imádságainkat, a választ is valamennyire mi fogalmazzuk meg, magunknak.

Feltétel nélküli Szeretet /3

Közeledésünknek feltételeit, nem annyira Isten szabja meg, mint inkább a bűneink miatt nem vagyunk méltók szeretetére. A Szeretettel szemben, Irgalmával szembesülve, meg is fogalmazódnak feltételei bennünk. A különbséget, a különbözőséget, méltatlanságunkat egyre tisztábban felismerjük a Szeretet legbensőbb kifejezésében, - áldozatában, Jézusban, - akihez minden megnyilvánulásunkban, természetünkben, vágyainkban kell keresnünk hasonlóságot, és azonosulást, és a Szeretethez megfelelően a méltóságot. Erre képesek vagyunk. Odafigyelés, és az alkalmazkodás keresése hiányában, ez részleges. Többnyire saját akaratunk teljesítésének irányába történő hivatkozásainkkal. Hivatkozásaink ilyenkor önvédelemről szólnak. Hosszú listáját kezdhethetjük felsorolásainknak mentségünket keresve, melyek az Irgalom személyének kihagyása nélkül távolságot tartanak, a Szeretettel, és feltételeivel szemben.

Előtte, vagy éppen elmerülve a Szeretetben, ezek a távolságok megszűnnek. Nincsen Rajta kívül, és nem számít Rajta kívül semmi. Minden, ami velünk kapcsolatos, sorsunkkal, jelenünkkel, minden vágyunk ebbe a Szeretetbe olvad.

Feltétel nélküli Szeretet /4

Ami előnyt kap, és ami miatt a gondviselő Szeretethez fordulunk mindannyiszor, abban benne vannak kívánságaink, és vágyaink, melyekhez ebből a Szeretetből merítenénk, ennek az isteni Szeretetnek támogatásával, és helyeslésével kiegészítve.

Nagyon sokszor nem jutunk tovább ennél a vágyunknál. Megosztjuk szeretetünket, figyelmünket a lelki életünkben Istennel és a Tőle független vágyaink kielégítésével, miközben íratlanul és kimondatlanul is feltételeket szabunk. Úgy fogalmazódnak meg, mintha nem is tőlünk függne a születő távolság Isten, és közöttünk. Sokszor gondoljuk, hogy konkrét bűn elkövetése okozhat csak távolodást, szakítást. A bűn, következmény. Az is feltételeket szab.

Feltétel nélküli Szeretet /5

Vágyaink teljesítéséhez a feltételeink is lehetnek olyanok, melyek nincsenek, és nem szerepelnek a tíz parancsolat között, mégsem illenek az isteni szándékhoz. Ezért, sok vágyunkról gondoljuk is, hogy beleférnek az isteni szeretetbe, ott lehetnek valahol szándéka tetszésében.

Amikor visszakérdezünk, amikor nem értünk valamit abból, hogy Isten mégis miért hallgat, és miért nem teszi meg azt, amit pedig szeretetből kérünk, valami hiányzik kapcsolatunkból. Ezt mégsem akarjuk észrevenni. Magunkat okolnánk.

A szeretetet, a szeretést, és az elfogadást, mindig mélyről fakadóan és teljességében igényeljük. Az elfogadást azonban az Isten sem gondolja másképp.

A tékozló fiú /1

Lk 15, 11-

Az ünnep nem arról szól csupán, hogy visszatérünk Istenhez, hanem hogy változtatni akarunk, megváltozni, bensőleg igazodva a Befogadó Szeretethez.

Ez így, ünnep marad minden egyes találkozásunkban az imádkozásainkban is, az egymásra találásban, mely az isteni szándék kiteljesedését, Áldozatában, Jézus Krisztusban igazolja.

A tékozló fiú /2

Lk 15, 11-

Ebben az ünnepben gyönyörű, hogy hosszan tartó. Mint ahogyan megváltásunk, Krisztus Áldozata és műve, az Élet teljességére kiterjedő folyamatos és örök ünnep. Minden imádságunkat átítatja ez a megemlékezés, mely lelkünket teljes egészében érinti, és megújítja.

Ne távolodjunk az ünnepi asztaltól, melyben fogadtatásunk, mintha egyszeri alkalomra szóló lenne. Mindig vissza kell találnunk ehhez a bensőséges ünnepi pillanathoz.

Két kezemmel

Istenem!

Mikor szívem boldog,
És Neked énekel,
Lehetsz bármilyen messze,
Két kézzel érlek el.

Mikor imádságom halkabb,
És lelkem Te csendesíted el,
Oly közel lehetek Hozzád,
Hogy szinte két kézzel érlek el.

A szépről

Amikor Isten elé borulunk, és elcsendesedünk Benne, jelenlétében Szeretetének gyönyörűségét, Áldozatában tárja elénk megmentésünkért, Jézusban.
Minden más szépség a világban, lehet vonzó, szemet kápráztató, de lelket nem mentenek meg.

Ha csak érintenék

Ha csak érinthetnék Istenem,
Megnyílnának szeretetvágyaim,
Melyeket elvetettél bennem.

Ha csak gondolattal is érintenék,
Lelkemet engednéd magadhoz,
Hogy ismerjelek Téged.

Bár jutnék közeledbe.
Bár csak megérinthetnék.
Lábaid nyomában követnék.

Egy pillanatra fordulna tekinteted másfelé,
Ruhád szegélyét érintve,
Tisztulna bennem minden, ami az Istené.

Isten ajándékai /1

Ritka az olyan alkalom, vagy mi nem adunk rá alkalmat, hogy az Isten előtt, mindig teljességgel legyek nyitva. Akkor sok mindenről kellene lemondanom, és sok mindent kellene elfogadnom anélkül, hogy másítsak rajta.

Különben könnyen lehet minden ajándéka Istennek olyan, mint amit alig várunk, de amint átvesszük Tőle, mögötte, amint lehet, módosítunk rajta. Olyanná tesszük, mint ami beillik sajátos vágyainkba, melyeket átalakítunk saját igényeink elképzelésünk és tetszésünk szerint.

Isten ajándékai /2

Sok minden kerül föl használhatatlanul egy polcra, ahol közben elveszítik értéküket, tartalmukat, melyekkel kaptuk.

Pedig sokszor nincsen több belőle, mint az, az egyetlen egy, ami személyes. Aminek az Ő szeretetét és Irgalmát kellene minden pillanatban fölelevenítenie bennem.

Szívemre írsz

Ismerem hangodat Istenem,
És közeledbe érkezve sejtem.
Mintha újaiddal írnál szívemen,
Gondolataidat olvassa lelkem.

Legszebb ölelés

Ismered az érintést:
Vágyainkat, és kéréseinket,
És a legszebb ölelést;
Feltétel nélküli szereteteinket.

Várlak

Mikor várlak,
Gondolatban át is karolnálak.

De már türelmetlen lelkem,
Siet és száll feléd,
S ha imáit meg se hallanád,
Észrevétlenül karolna Beléd.

Fogadd szerelmem

Fogadd szerelmem,
Istenem.
Fogadd szívedbe,
Mindenem.

Benned nyílik,
Szerelmünk ára,
És illatát ontja,
Irgalmad Virága.

Hulljon áldásod,
Szívem rejtekébe,
Mint bővizű eső,
A kiszáradt rétre.

Hadd mossa tisztára,
Lelkem,
Legyen Előtted kedves,
Az én szerelmem.

Lehunynom szemem

Lehunynom szemem,
És megnyitom szívemet Előtted.
Az utat feléd alig ismerem,
De megtalálász, ha vágyamat tekinted.

Tudod, hogy találász rám,
- Szívemhez, - rejtett utakon,
S ha lelkemre hajolnál észrevétlen,
Istenem, azt én nem is tudhatom.

Benső szentély

Zörgessetek és ajtót nyitnak /1

Azt mondom azért nektek: kérjetek és kaptok, keressetek és találtok, zörgessetek és ajtót nyitnak nektek. Mert mindenki, aki kér, kap, aki keres, talál, és aki zörget, annak ajtót nyitnak. /Lk 11 9-

Jézus, a kitartásban, az erőszakosságra hívná föl figyelmünket? Furcsa értelmezése lenne annak, hogy kéréseinkben így dölne el, hogy amit kérünk, valóban kell-e, vagy pedig a kitartásunk csitulásával, a segítségkérés nem is volt annyira fontos. Folytathatnánk tovább is ebben az irányban a gondolatfejtést úgy is, hogy ne kérjünk olyasmit, amire nincs is szükségünk, ezért gondoljuk meg, mit kérünk...(?) Kimagyarázása lenne ez annak, amiben végre fölhasználhatjuk olyan tulajdonságunkat is, mellyel jó eredményt is elérhetünk?

Hamar magunkra találnánk, visszakanyarodva sajátos természetünkhöz melyben az ilyen hozzáállás mégiscsak szükséges ahhoz, hogy elérjünk bármit is az életben. Ha Isten felé is így kell közelednünk, akkor egymás felé miért is tennénk másképpen?

Zörgessetek és ajtót nyitnak /2

/Lk 11 9-

Ha valóban az erőszakosság lenne alapja annak, hogy Isten megsegítsen bennünket, az erőszakosságba számítás, sajátos tervek, érdekek, fondorlatok, indulatok is szövődnek, még ha vissza fogottan is kezdenénk így közeledni Isten felé. Emberi gondolkodás ez, nagyon. Egymás felé sem vagyunk mások.

Amikor először kérünk igazán, Isten felé mégiscsak visszafogottabban fordulunk. Minden szavunkat próbáljuk meggondolni, de inkább az őszinteségre törekedve. Szándékunk így általában tiszta, és gondolhatjuk, hogy Isten tiszteletben is tartja az ilyen közeledésünket. Még csak zajosak sem vagyunk, nem zörgetünk hangosan, pedig lehet, hogy erre lenne szükség, ha mégsem változna semmi sem?

Zörgessetek és ajtót nyitnak /3

/Lk 11 9-

Úgy tűnhet, hiába zörgetünk, és talán egyre hangosabban. Mintha nem történne segítségnyújtás, és változatlanul maradnak körülményeink, függetlenül Istentől. A némaságban mi is elcsitulunk. Kéréseink is elhallgatnak, és ha marad is az imádságból valami, abba komolyabb kérés már nem vegyül. Legfeljebb csak olyasmi, amit mi is megoldhatunk, de biztosítva a lehetőségét, azért imádkozunk, hogy mégse legyen kihagyva belőle Isten.

A változatlanságban valahogyan minden megy a maga útján. Sodródik minden úgy, ahogy a prés alatt nehéz is jól, vagy jobbat elképzelni, már nemcsak a személyes dolgainkban, de a történelemben sem.

Nagyobb célkitűzésekért, próbálunk összefogással is zörgetni. Valami azonban onnét is hiányzik éppen úgy, mint a személyes kéréseinkből. Valamiért ebben az esetben is nehezen, vagy nem is változik semmi.

Zörgessetek és ajtót nyitnak /4

/Lk 11 9-

Zörgetünk. Minél tovább, és minél kitartóbban, akkor mégiscsak történik változás. Minden imánkban megnyílt az ajtó. Már az első, és a további, egyre zajosabb zörgetésünk idején is.

Ezek olyan közeledések lehettek, ahol a zörgetés zajában a választ sem hallhattuk meg. Hiába teremtettünk nagyobb csendet, hiába voltunk a válaszra nagyobb figyelemmel. Csak álltunk az ajtóban, és válaszra várva azt sem vettük észre, hogy az ajtó nyitva. A lehetőségek számomra felkínált lehetőségek. Ha kérésem van Istenhez, a válasza is bennem fog megfogalmazódni, vagy rajtam keresztül.

Nincsen olyan Szent, Aki másmilyen válaszra várna. Ők tuják, hogy mindig nyitott ajtó előtt állnak. Isten Irgalma előtt. Hogy válaszolni tudjon, a válasza nem lehet tőlem független. Közbenjárásaimban nem csupán figyelmét irányítom Jézusnak. Közbenjárásaimban én magam vagyok Jézus eszköze, hogy irgalma, a megbocsájtásban hozzon gyógyulást, és legyen teljesebb.

Zörgessetek és ajtót nyitnak /5

/Lk 11 9-

Ha folyamatosan, kitartóan zörgetek imádságaimban, egyre jobban meg tanulok másképpen figyelni a válaszra. Hogy eszköze lehessen a Szeretetnek, az Irgalmában kell elmerülnöm. A legbensőbb személyes kapcsolatban, melyet az Isten minden teremtett Embernek fölkínál.

Ne keressünk más Isteni segítséget, amiben saját felajánlásunk, saját odaadásunk, saját szeretetviszonyzásunk, és válaszként az isteni Irgalom nincsen benne.

Olyanokat ugyanis találhatunk bőven.

Visszatérő vétkeink /1

Ismerős lehet a kérdés is, hogy „miért”.

Súlyos bűnöknél se jelentsen ez a kérdés beletörődést, belefáradást. Bűneink esetében ez a kérdés nagyon fontos. A *bűn*, távolságot jelent. Távolról közeledünk Isten Irgalmához, hogy megértsük Őt, és hogy egyáltalában befogadjuk, elfogadjuk mindenestől. Ennek a távolságnak nagyságát, a közeledésünkben fogjuk tudni belátni a mélységeivel együtt. Azokkal a mélységekkel, melyeket önmagukban hordoznak.

Isten Irgalma, nem egy gombnyomásra működő szabadulás, melyhez az adott pillanatban szükséges mélyebb megbánás elég is lenne. A megbánás körül maradandóan rágódva önmarcangolással, másfelé sodródnánk ugyancsak, távol Isten megbocsájtó Irgalmától. A „miértek” nem ezért szólalnak meg bennünk.

A miértek mindig újabb kérdések, de nem annyira nekünk kell ezt föltennünk a magunk számára megválaszolandó kérdésként. A távolságban ugyanis erre nagyon nehezen születne valamilyen válasz.

A kérdésre figyeljünk oda. A kérdést sokkal inkább Jézus teszi föl nekünk. Irgalmával szembesülve, az ismétlődő kérdések mellett is közelebb fogunk kerülni Hozzá. Közelebb ahhoz a Szeretethez, mely nehezen tudja áttörni szívünket, hogy maradandó lehessen.

Visszatérő vétkeink /2

A megbánás, a gyónás, a feloldozás, nem erő gyűjtése a legközelebbi alkalmakhoz, a kísértéssel szemben. Személyes kegyelmek ajándéka, melyeket úgy tudunk átvenni, és befogadni, ha nyitottak maradunk. Visszaeséseinkben is újra, és jobban.

Közeledésünkben apró lépések ezek, ami nem marad Isten figyelme nélkül. Ő már réges-régen fölkarolna azonnal, mert megtehetné, hogy többé ne távolodjunk Tőle. Teremtményeként csodálatosabb ajándék az, amit mi adhatunk Számára, a nekünk felkínált ajándékait befogadva. Különleges ajándékai kincsek. Áldozata tette csodálatossá.

Nehezen jutunk közelébe, mint egy járatlan ösvényen, ahol számtalanszor elesünk, és életünket kockáztatjuk a hirtelen mély szakadékaiban.

A „miértek” közben jutnak válaszhoz. Nagy mélységek és a közöttünk lévő nagy távolságok miatt, Isten Válasza is Nagy volt. Egészen Előtte, mindent meg értünk. Benne maradva a megértéseinknek is időt hagy. Sok lenne Tőle a hirtelen felismerése annak a szeretetnek, amelyben Élünk.

Nem baj, Istenem

Amikor úgy tűnik,
Átnézel rajtam, Istenem,
És volnék Előtted senki,

Köszönöm akkor, külön köszönöm,
Hogy miattam teljesülhetnek gondtalan vágyaid,
És nincsen utadban, belőlem semmi.

Ha egyedül lennél

Ha nem írnék többé semmit,
Nem is küldenék levelet,
Ne hidd, hogy nem gondolok Rád,
Ne hidd, hogy elfelejtettelek.

Ha egyedül lennél,
Sokáig egymagadban,
Nézz egy kicsit lejjebb Istenem,
Én most is ott vagyok, karjaidban.

Minden óhajod

Karjaidban ismerem,
Minden sóhajod.
Had legyen eszköze vágyaidnak,
Hogy teljesüljön minden óhajod.

Mosolyod keresem

Mozdulatlan lelkem,
Te ringatod Istenem.
Tiéd minden figyelmem,
És Arcod mosolyát keresem.

Mosolyod a virágzásban,
A viharban, a szélben,
És szerető ölelésed,
A rét illatában, és a hideg télben.

Hagyd, hogy átöleljelek

Rejtőzz el, Istenem,
Hogy megkeresselek.
Rejtőzz a Végtelenben,
És a csendben, bennem.

Hagyd, hogy megtaláljalak,
Hagyd, hogy utolérjelek,
És ha Rád találtam,
A csendben, átöleljelek.

Veled

Istenem!
De sokszor csodáltalak.
Távolról, és közről,
Átkaroltalak.

Csendben,
Csendes szerelemben.
Hagytam, hogy öröme találj,
Bennem.

Hagytam, és kívántam
Elmerülni Benned.
Közeledben épp úgy,
Mint amikor távol kellett lenned.

Mosolyodért

Istenem!

Keresem mosolyod,
S mikor látlak mosolyogni,
Örölsz,
Hogy Vagyok.

Egy-egy mosolyodért,
Mindent megadnék, Istenem.
Melyben mindenem, Tiéd,
És boldoggá tesz engem.

Ringatlak

Ringatlak Istenem,
Bár karjaimmal el nem érlek.
Csak lelkem érint csendesen,
És szívemben őrzöm Istenséged.

Szeretet mellett

Jézust, távolról szemlélhetjük, és a vágy is megszülethet bennünk, hogy az isteni Szeretet közelébe férközhessünk.
Közelről, egészen közelről, ebben a Szeretetben részesülünk. Ahol az isteni Szeretet tartalma nem csak ölelést jelent, az elfogadásunkat, hanem Irgalma teljességének megnyilvánulását. Amikor már nem is mellette volnánk, már nem is Előtte, hanem Benne.

Emelj, magadhoz

Istenem, emelj a magasba,
Színed elé feljebb.
Vedd a lelkem karjaidba,
Hadd legyek szeretettedben beljebb.

Időtlen imádságaink /1

A Szeretetben tétlenségnek látszik, amikor úgy tűnik, nincsen mit tenni az imádságon kívül. Ez már az imádságnak olyan ideje, amit nem mi határozunk meg. Nincsen benne előkészület, nincsen benne irányító - befolyásoló hangulat, nincsen benne még csak meghatározott időben történő találkozás sem. Ráhangolódás sincsen. Úgy tűnhet, ezek hiányában imádság is alig lehetséges.

Ha mindezekkel együtt mégis van, az már több mint az alkalmankénti találkozás. Több. A látszólagos nélkülözésben, teljességgel ott van az Isten, miközben minden rezdülését, a legparányibb mozdulatát is megtanít észrevenni azonnal. Vagyis a gondolatait.

Időtlen imádságaink /2

Amikor nincsen már meghatározott idejük, és csak a szeretet marad. Szeretetünknek olyan kifejezése, melyben hűségünk fogalmazódik meg. Ha minden hálánk, és rácsodálkozásunk is válasz nélkül maradna, szeretethűségünk nem marad válasz nélkül.

Szeretni Azt, Aki maga a Szeretet, - minden különösebb megnyilvánulását sem várva, - válaszolni fog.

Ez sokkal csendesebb válasz mindennél, amit el tudunk képzelni. Ez a válasza Istennek egy időtlen ölelés, mely elkezdődött valamikor, amikor egyre teljesebben, kezdtünk Rá hagyatkozni mindenben.

Időtlen imádságaink /3

Mindig van miért imádkozni. Eleinte keressük hozzá az alkalmat, melyhez átfogó gondolatok is alig születnek. Mintha egy különálló része lenne az életünknek, egy-egy napszakban. A rövidre szabott találkozásban nincs is benne helye mindennek, vagy, mert nem tartjuk fontosnak, vagy, mert nem is illik bele, mert nem egyezne Isten akaratával.

Egymás között, egymással szemben is hasonlóan teszünk. Azt közöljük a másik felé, amit akarunk. Amit láttatni akarunk, és amilyennek láttatni szeretnénk. Általában ezzel nincs is gondunk, jól is érezzük magunkat, amíg egy meg nem értésben ellenkező véleménnyel nem találkozunk.

Az imádság, az imádkozás azonban ennél messzebb mutat, és egy sokkal közelebbi találkozásra. Messzebb annál, amilyennek láttatni szeretném magamat, és egy közelebbi jelenlétére az Istennek, ahol minderre semmi szükség nincsen.

Időtlen imádságaink /4

Kezdetben alig jut rá idő. Ha belekezdünk, számtalan fontosabb dolgunk akadna. Ezért már jóval előtte igyekszünk mindent elrendezni, hogy teljes figyelemmel legyünk jelen az imádságban. Hamar vissza is áll az imádkozásra szánt időbeosztásunk. Úgy tűnik, nem is lehet másképpen rendezni a találkozás idejét, mint hogy elhatározzuk az erre szánt időt, és a kezdetét. Megszervezzük, ha kell, a többiekkel is egyeztetünk, hogy a családból is mindenki részt vehessen benne. Mégis sorolhatnánk az imádkozás idejét akadályozó és befolyásoló véget nem érő tényezőket.

Ami a közös együttlét, a közös szándék mellett inkább kérdéses, az hogy egyénileg, hol állok, hol vagyok, hol tartok az Istenhez közeledve? Magunk is sejthetjük, hogy az imádság valahol többet kellene, hogy jelentsen, a problémák, gondok, vagy éppen a jó hangulatunk, és örömeink kifejezésénél.

Időtlen imádságaink /5

Hullámzó tartalma miatt, az imádságainkban nehezen jutunk előbbre, ha kedélyállapot vezet bennünket. Mint ahogyan másokra is jobban figyelünk, ha megfelelő hangulatban, nyitottabbak vagyunk.

Emberi természetünk nem lehet hasonló a szirmai bezáró virághoz. Sem a gondok, sem a túlradó öröök nem lehetnek szélsőséges meghatározók. Vezethetnek Istenhez közelebb, de ingatagságuk miatt sokszor távolabb is tőle, bezárkózásunkban magunkra vonva figyelmét, ahol én vagyok a fontosabb, az én szándékaim, az én akaratom.

Időtlen imádságaink /6

Milyen lehet hangulat nélkül imádkozni? Egyáltalán lehet-e, amikor a Szeretettel találkozá is születnek bennünk érzelmek?

Természetünkhöz tartozik, hogy teremtményként vagyunk és élünk Isten teremtett világában, ahol Isten a Minden, és a Mindenség. Fölfedezni Őt, és találkozni Irgalmával, vagy megérteni Őt, és irgalmát, teljes emberségünket, személyiségünket érintő, lelket és testet egyaránt befolyásoló találkozás. Melyben nem könnyű rendet tenni, vagy odafigyelve visszafogni érzelmeinket, érzéseinket, melyeket irányíthatnak és befolyásolnak öröök, fájdalmak, együtt érzések, indulatok, vagy a saját karakterépítéshez szükséges fellépésünk. Ezek között a legtöbb olyan vonást őriz, mely magunkra mutató, a magunk érvényesüléséhez szükségesek. Könnyen csapdába is esünk, amikor sikereinket elismerve, megnyerő tulajdonságainkhoz soroljuk ezeket. Önmagunk becsapása azonban azt elhinni, és abban a tudatban élni, hogy valahol ez mind az Isten személyre szóló ajándéka.

Valahol biztosan az is volt, és az is lehetett, de ha például megszűnne hirtelen mindez, vajon tudnánk-e az Istent ugyanúgy, vagy még annál is jobban viszont szeretni?

Időtlen imádságaink /7

Érzelmeket nem kerülhetjük el, de oda kell figyelünk rá, hogy mi indítja, és honnét születik? Különösen arra, hogy Istennel szemben, a magunk igazolásához, vagy Istentől, a velünk szemben megjelenő Irgalma és szeretete váltja-e ki bennünk? Mert ilyenkor többnyire már Rá figyelünk, és jelenléte tükröt jelent minden megnyilatkozásunkban, minden válságunkban, minden vágyunkban, akkor is, ha ezek még csak gondolatok, vagy elképzelések. Tükrök, melyben lassanként és apránként, vágyaink is alakulnak, de leginkább lelkünk kezd azonosulni, vagy azonosul egyre teljesebben az isteni Szeretetszándékhoz viszonyulva. Ahol Ő a mérce. Saját szeretetvágyaim fölött. Áldozata, Jézus jelenléte, sok mindent módosít bennem.

A teljesebb odaadásban pedig már mindent.

Időtlen imádságaink /8

Önmagunk teljesebb odaadását Isten felé, egyre odaadottabb imaélet követi. Ilyenkor tűnik föl leginkább, hogy ez mennyire nem kizárólag a hivatásban élők feladata, mely az életük részévé is válik.

Mint ahogyan többet kívánunk adni a másik embernek mindabból, ami bennünk önzetlenség-ből születik, - minden számítás, vagy elvárás nélkül, - az imaéletünkben is hasonlóan történik minden, miközben észrevétlenül billen föl bennünk egy addig megszokott egyensúly. Amíg rendezettséggel próbáltuk imaéletünket, az imádság idejét megtartani, rendezetlenségnek látszik, hogy lassan átszövi az egész napunkat. Nem ülünk le egyetlen meghatározott ima-időre, nincsenek tagolások, nem készülünk elő, nincsen külön bevezető lelkiismeret vizsgálat sem visszatekintve az elmúlt napösszegző zárásához. Folyamatossá válik az ébredéstől

kezdődő följánlásunk, és figyelmünk, egyre inkább ráhangolódva a jézusi szándéokra, az isteni akarat követésére. Személyiségünket, egyéniségünket, lelkiségünket egyaránt érinti ahhoz, hogy valóban Isten lehessen a Minden, és valóban benne lehessen a számára legfontosabb világban, mely bennünk húzódik meg, és amelyet bűneink elzárnak Előle. Amelyet csak a legmélyebbre ható Irgalma képes érinteni a megváltottságunkban, és képessé tenni bennünket arra, hogy Istent úgy tudjuk viszont szeretni, ahogyan Ő szeret bennünket. Egyetlen példája marad számunkra az Áldozata, Aki egyben az egyetlen lehetőségünk is.

Időtlen imádságaink /9

Amíg korábban gondolatokat, szavakat, témát, lehetőséget is alig találtunk, időt is kiszámítva alig szakítva az imádkozáshoz, egyre nagyobb odafigyelésünket, Istenre hangolódásunkat, egyre folyamatosabb szeretetkapcsolat köti meg. A problémák nem tűnnek el, nem kerülnek háttérbe, sőt, lehet több is, ami ebben a kapcsolatban jobban előjön, de nem vonják el figyelmünket, nem irányítanak, nem veszik át a vezető szerepet, nem befolyásolnak, nem okozhatnak olyan sebeket - sérüléseket, melyeket külön kezeltetni kellene az elkerülhetetlen együttérzés fájdalmai ellenére sem.

Ezek a sebek ugyanis másképpen jelentkeznek bennünk. A Szeretet ismerete közben, ezek a sebek, nem rakódnak le ránk, gyógyíthatatlanul súlyos teherként. Mivel olyan sebek, olyan sebzések mind, melyeket Jézus elfogadott, magára vállalt és viselt a szenvedése óráiban bűneink miatt. Hasonlóan azokhoz a sebekhez, melyeket a Szereteten mi okozunk személyesen elkövetett bűneinkkel. Mérhetetlen nagyságukról, a Szeretet Irgalom előtt, lesz róluk fogalmunk, és velük kapcsolatosan tudni fogjuk, hogy milyen, és mekkora jelentősége van megváltásunknak, az isteni Műnek.

Időtlen imádságaink /10

Miközben az imádság kezdi végig kísérni napjainkat, egyre jobban fogjuk látni, hogy az erre szánt idő mennyire kevés is lehet. Már régóta nem kifejezetten értünk, vagy rólunk szólnak, bármennyire is mi vagyunk jelen a múltunkkal, és jelenünkkel az Irgalom előtt. Inkább szólnak az isteni tervről, és kiteljesedéséről, mely túl az egyéni érdekeken, vagy azokkal együtt is a Megváltást jelenti. Megváltást, mely az egész Emberiséget személyes döntésében érintő, Egyetemes. Amit nem hagyhatunk figyelmen kívül, és semmilyen kívánságunk sem előzheti meg, vagy nem cserélheti le semmilyen önérdek, mely a Megváltásból fakadó érdemek szerzését kizárná. Mindennek itt kell összeérni, összefutni, Jézus Áldozatában. Minden vágyunknak, tervünknek, kapcsolatainknak, szerelmünknek, az áldásra készen. Itt érnek össze, ahol a Szeretet mindenki számára ugyanaz, és feltételeket jelent a követése. Feltételeket, melyek ebbe a Szeretembe hatolva is, mindig mutatni fogják a különbséget, amiért olyan Végtelen, Hatalmas, és Irgalmas. Egyetlen Szeretet, Akiből merítünk, és Akinek Áldozatában részesülünk.

Elrejtőtől

Mikor távozol Istenem,
Nem hagysz üzenetet, semmit.
Csak azt látom,
Hogy nem vagy itt.

Mintha hívnál,
Szólítanál csendben,
Lelkem fordul Feléd,
És keres a Végtelenben.

Keres a virágzásban,
És a lombok között,
És megnyugszik, ha Rád találtam,
Hová irgalmad költözött.

Legyőzve a Kozmosz távolságait,
Elhagyva a Végtelent, bennem,
Mintha súgnád egyre közelebből,
Hogy szívembe rejtőztél, csendben.

Egy szólamban

Amit mondanál,
Nem hallok abból semmit Istenem.
Mégis, mintha ezerszer mondtatd volna,
Már régről ismerem.

Ismerheted Te is,
Néma vágyaim.
Mintha beszéltem volna róluk, szüntelen,
Válaszodban, különös szeretet nyílását figyelem.

Mintha együtt énekelnék,
Ismételve egyetlen szólamot,
És egyikünk sem akarna a másiknak semmi mást,
Mint hogy legyen meg, a te óhajod.

Ölelj magadhoz

Ha elviszel magaddal,
Hogy mondjam el, hogy szerettelek Istenem?
Hogy hullnék észrevétlen karjaidba,
Hová szerelmem virágait szedtem?

Ki mondaná el,
Ki árulná el szerelmem helyettem?
De ha vinnél, és nem ölelnél magadhoz,
Meglepődnél, mennyire szótlan lettem.

Ismerlek

Ha nem válaszolnál,
És elnémulnál Istenem,
Szereteted visszhangjait,
A csendben is ismerem.

Ismerem sóhajtásod,
Az Életek kezdetét,
A titkos szerelmet,
Mely mindörökre Tiéd.

Ismeretlen Isten?

Sokszor gondoljuk ismeretlennek, elérhetetlen távolsága miatt, mely azonban mégsem illik
Hozzá, a Szeretethez, és Irgalmához.

Közelségét nem ismerjük. Arról inkább van fogalmunk, elképzelésünk, amit elfogadunk,
aminek engedünk, amit befogadunk. Ami ismeretlen, az távoli.

Pedig a Szeretet, az Isten, nem egy tőlünk távolban meghúzódó, és az ottani rejtőzködésből
néha előbukkanó, és magát időnként megmutató Isten.

A szeretetnek nincsen előlünk rejtett világa, mely távoli lenne, tőlünk messzi.

Közelsége szokatlan, mely minden bűnünktől függetlenül is örök, és Létező.

Van. Ő Van.

Ha úgy gondolnánk, hogy távolságokat győzünk le, amikor közelednénk Hozzá, a távolsá-
gokat csupán bűneink jelentik. Minden közeledésünkben, minden egyes lépésünk Feléje,
megnyílást jelent.

Megnyílást, elfogadást, befogadást annak a Teljességéből, Aki maga az Irgalom.

Amikor nincsenek többé feltételeink vele szemben, már nem csupán Teljességének részeit
fogadjuk be, hanem magát a Teljességet, Aki Van, Akiben vagyok, Aki bennem él.

Szállni veled

Isteni csend, Aki szívünkben,
Pihenni vágyik,
És lelkünket emeli,
Az égbolt határáig.

Mintha nem hagyna nyugtot,
Emel a magasba,
És repülni tanít,
Egyre magasabbra.

Repülni, szállni,
Egyre feljebb,

De nem jutunk messzibb,
Csak szívünkben beljebb.

A kis herceg

A kis herceg

Gyermeki szívet adsz Istenem,
Hogy a róka is barátom legyen.
A fák, a bokrok, az égi madarak,
A csillagok is, meg az éji bogarak.

Barátaim a méhek is,
Kiknek vágyait csodálom,
És gondos munkájukban,
Gondtalan örömdet látom.

Barátom a nap, a szél,
És a borús fellegek,
Mikor esőt hoznak,
Hogy áldjam szent neved.

Barátom, néha a kígyó,
Ki sötétben lopózik utánam,
Kéri szívemet,
És ismeri minden vágyam.

Ismeri a szeretet hangjait,
És mosolyog csendesen.
Boldogságot kínál,
És barátságot ajánl kedvesen.

Ismeri mindenhatóságod,
 És tudja, hogy látod.
 Tudja, ha szívem a Tiéd,
 Hogy teljesüljön kívánságod.

Gyermeki szívet adsz Istenem,
 Hogy lássam a messzeséget,
 S ha karjaidban megpihennék,
 Örömmel töltsön el közelséged.

Szavak nélkül

Fájó, boldog ölelés,
 Mikor karjaidban nyugszik lelkem,
 És könnyes mosolyt fakaszt,
 Szerelmed bennem.

Kell, hogy megértsd,
 Mi az, mit adhatok,
 És elvegyült-e Irgalmad benne,
 Az előttem titok.

Kell, hogy megértsd,
 Néma szerelmem,
 Mit szavakkal,
 Nem tud kimondani lelkem.

Imaszándék naptár, további kiegészítésre

Vasárnapom a napi evangélium fényében	A találkozásért a Szentségben. Az evangélium üzenetéért, és személyes mondanivalójáért.
Keresztény üldözésekért	Áldozataiért, árva gyermekekért, az egy Isten hitért, a menekült táborban élőkért, a keresztény egységért és segítségért.
Testi-lelki bűnökért	Szeretet Istene ellen elkövetett bűnök miatt, Istennek oly hatalmas Áldozatáért.
Tisztítóhelyen szenvedő lelkekért	Tisztulásukért, és szabadulásukért a Szeretet Irgalmának elfogadásával és befogadásával.
Eltitkolt szenvedésekért, és az eltitkolt kegyelmekért	Melyekért nem kérnek közben járó imádságot, és gyógyulás esetén a gyógyulásukról sem tud senki. Amiért takarásban marad Isten Irgalma, jelenléte, és gondviselése.
Személyes találkozás - A Szentlélek kitárulkozásáért	Hogy az Isten Irgalmában fölfedhesse magát bennem: Minden megnyílásomban, felajánlásaimban.
Magányos lelkekért	Egyedül lévőkért, magányukban szenvedőkért: akik magányukból kilépni, magányukat elfogadni, megköszönni képtelenek.

Házasságomért	Hűségem tisztaságáért. Társamat ne kényszerítsem elfogadtatásomra, és nyitott maradhassak, több figyelemmel Jézus segítségét kérve, és áldozatából merítve.
Személyes találkozás - A kereszttel előtt	Újra találkozásaimban ne kerüljem el a Szeretet megnyilvánulásának helyét, és a Kegyelem személyes ajándékait bennem ne hagyjam köszönet nélkül.
Haláluk előtt lévő gyermekekért	Akik elválnak szeretteiktől, és búcsúzás előtt állnak. Akik Istentől nem hallottak, nem tudnak arról a Szeretetről, Akitől születtek, és Akihez visszamennek.
Hitükben hűtlenségért	Akik más kapaszkodót keresnek, máshonnan várnak megoldásokra. Akikben nem fogalmazódik meg, hogy elárulják hitüket.
Gyógyulásért	Kiválasztott személy testi és lelki gyógyulásáért, vagy aki közbenjárásomat kérte. Akit kísérek, vajon mennyire van távol a Szeretettől? - miért?
Személyes találkozás - Jézus előtt	A csendet el tudom-e fogadni, tudok-e benne türelemmel nyitott maradni a Szeretet felé, minden elvárás nélkül? Hagyom-e hogy azt tárja elém, ami akadály a találkozásunknak, annak, hogy hitem legyen kitartóbb, erősebb? Merek-e átadni, rábízva valamit vágyaimból, vagy teljességgel magamat?
Krisztus Egyházaért	A hűségért Jézushoz. Lemondásokért és följajánlásokért, hogy az Isten Áldozata váljék nyilvánvalóvá Szeretetében, és viszonzott szeretetünkben egymás felé is.
Házasságokért	Hogy Jézus lehessen szeretetük központja, és a távolodásban is a Hozzá közeledés fontosságát vegyék észre.
Személyes találkozás - Isten előtt	El tudom-e fogadni önmagam, minden fogyatékoságommal, és képességeim hiányával? Vágyom-e többre? Miért?
Szabadulásokért	Lelkekért, akik nem tudnak szabadulni bűneiktől. Akiket a kísértés visszahúzó ereje tart rabságban. A bizalomért, hogy higgyenek az isteni Szeretetben, a megbocsájtásban, Jézusban, Isten Irgalmában az újrakezdéshez.
Széteső házasságokért	Be nem gyógyult sebekért, és sebzéseikért, apró szakításokért. Miközben észrevétlenül a távolodás fogalmazódik és születik meg, az isteni Szeretethez közeledés, és az egymásnak megbocsájtás hiánya nélkül.

Gyógyulásért azért, aki nem kérte	Akinek mégis szüksége van rá, de csak mástól tudom. Akit nem hagyhatok közbenjárásom, figyelmem, és segítségem nélkül magára. Akinek múltját, jelenét és jövőjét bízom Jézusra, és akitől a gyógyulást várom én is. Ez kitartó közbenjárást és figyelmet jelent tőlem, melyben Jézus szándékai is megfogalmazódnak.
Személyes találkozás - isteni akarat előtt	Meg merem-e kérdezni, mi a terve, és a szándéka velem, a jelenlegi vágyaimat is érintve? Vágyaim hol találkoznak, egyesülnek-e az isteni szándékkal?
Sérültekért, gyógyíthatatlan emberekért	Akik több figyelmet és gondoskodást igényelnek, és segítségemre, vagy mások segítségére szorulnak. Akiktől az Isten előtt, én sem sokban különbözöm. Én is a Szeretetből meríthetek, Akire én is éppen úgy Rá vagyok szorulva. - Erre van is indokom akár a mai nap példáiból merítve?
Szerelmemért, szerelmekért	Kapcsolatért, melyben az Istenre találás teljesedik ki. Felnőtté válva tudatosan is küzdve, és ellentmondva a kísértés minden csábításának.
Közösségért	Mennyire tartozom hozzá? Mi az, amit keresek, vagy amire szükségem van? Ki van a központban, én, vagy Jézus?
Személyes találkozás - Jézus előtt	Megtudok-e maradni környezetemben olyannak, amilyen az imádságaimban vagyok Jézus előtt?
Hála napja	Amikor nem felejték el hálát adni küzdelmeimért, az elfogadásokért, a lemondásaimért. Mindenért, amiben nincsen büszkeség, önérdem, amiben ha volna is több, ami érték, az Istentől lehet. Amiből semmi sem az enyém, és semmi sem az én érdemem.
Gyógyulásért és szándékokért közbenjárva a Szűzanyával	Amikor nem tudom, hogyan közeledjek Jézushoz. Különösen olyan helyzetekben, amikor az isteni segítség, az egyéni szándék teljesítése lenne csupán, az illető különösebb megnyílása, és odaadása nélkül.
Sikerekért, elismerésekért, kiegyensúlyozott életekért	Ahol látszólagos és megtévesztő az atyai gondviselés, és a Szeretet próbatételének idején, ezek az örömek elszállnak. Amikor megkérdőjeleződik az imaélet, és a kapcsolat az Istennel.
Válásokért, szakításokért, elhagyásokért	Amikor befejezetlenül, megbeszélések nélkül marad minden. Esélytelenül, irgalom és megbocsájtás lehetősége nélkül. Ahol a gyermek helyzete lehetetlenebb, kiszolgáltatottabb, és a szülők döntése marad számára elfogadásként. Akiben a szeretetminta újra kell, hogy fogalmazódjon, négy szemközt az Istennel.

Személyes találkozás - Jézus előtt	Amikor nem a hangulatom vezet az imádságaimban, vajon mi lenne más, amiért Jézus elé megyek? Van-e a mai napból valami, ami Ő érte megtörténhetett bennem. Büszkeséggel tölt el, vagy a kereszt darabjaként tisztább, és teljesebb odaadásra indít? Van-e bennem hála mindezért?
Önátadásokért	Ahol nincsen más érték, mint az istenszeretet. Ennek szomjúságáért, melyet nem olthat más, csak Jézus. Nagyobb bizalomért Felé, és a törődésért egymás felé.
Szenvedő lelkekért	Akik nem közelednek a Szeretet felé, de az elfogadásuknak, támogatásuknak minden jelét szívesen vennék. Akik keresztet hordoznak, olyanokat, melyek közül valamiért egy sem hasonlít Jézus keresztjéhez. Olyanok, mintha ezek a szenvedések, az Istentől is távol állnának, és nem is lehet bennük jelen.
Bűnösökért	Velem együtt. A Megváltás ajándékáért. Az ajándék személyes üzenetéért mely minden gondolatomat kell, hogy befolyásolja. Mit engedek ebből Istennek, mit adok át, ami Rá vonatkozik? - a többi dolog miért nem?

Hajolj le hozzám

Hajolj le hozzám, Istenem,
Hajolj, közelembe kérlek.
Hajolj le hozzám csendben,
És suttogásomat megérted.

Hajolj a szívemhez,
Szerelmem kutatva csendben.
Hajolj a lelkemhez egészen,
És vágyadat megtalálod bennem.

Hajolj hozzám Istenem,
És lelkem, szerelmedre hajol.

Ölelj magadhoz engem,
Szívem legmélyén valahol.

Hajolj, hozzám kérlek,
Oly csendben, észrevétlenül.
Lelkem tudni fogja,
Ha itt voltál szívemben legbelül.

Belső utak

Szemlélődés / 1 Nincsenek gondolataink

Eléje sietünk annak, akit nagyon várunk, készülünk fogadására, de mintha a találkozásunk nem jönne létre. Nyitottak vagyunk, mégsem történik semmi. Akit várunk, el se jön. Nincsen folytatás. Nincsenek elképzeléseink, gondolataink sem, csak az üres várakozás.

A türelem nem segít.

Nem értjük, hogy minden figyelmünk ellenére, miért nem történik semmi. Elolvashatjuk számtalanul ugyanazt a bibliai idézetet, vagy kereshetünk mindig újabbakat, de sem a hozzánk közel álló, sem újonnan olvasott száraz fejezetek sem fogalmaznak bennünk semmit sem, abból a Szeretetből, melyről azonban tudjuk, hogy mindig volna számunkra személyes mondanivalója és üzenete.

Szemlélődés / 2 Akarat

Akaratomból pusztán, nem születik találkozás. Az akarat, hasonlónak tenné szemlélődésünket, elmerülésünket az ismert szeretettelálkozásainkhoz. Ahol a megnyílásunkban ott vannak elképzeléseink, vágyaink. Vágyainkban pedig az odaadás, a befogadás, az elfogadtatás.

A Szeretet legbensőbb tulajdonsága, az elfogadás, a körülményekkel együtt. Ez, minden gyönyörűségének foglalata.

Az elfogadás teret enged, lehetőségeket ad, a másik számára is. Az isteni Szeretet teljességében ott van felkínált Irgalma, a megbocsájtás, minden lehetőségünknek alapja.

Szemlélődés / 3 Elfogadás

Az elfogadás minden élethelyzetünkben, küzdelmeket jelent. Csiszolódást abban az irányban, melyben hasonlónak válnak gondolataink Isten gondolataihoz. Szereteten túl vagy azon belül kell eljutnunk ahhoz, hogy Irgalmát megértsük, és Rajta keresztül minden kifejezésre jusson bennem. Nem is kezdhethetjük találkozásunkat Istennel, a végén, ott, ahol Irgalmától, bűnösségünk tudata és felismerése nélkül futnánk Hozzá egy szeretetölelésre.

Ki maradna ebből a találkozásból minden fontos megelőző pillanat, és olyan lenne, mintha az utcán hirtelen megfordulnánk, és a mellettünk elhaladó Istent, váratlanul átölelnénk. Együnkünk sem értene az egészből semmit.

A Szereteten élünk /1

Szimpatikus vonásainkra kényszerűen is figyelünk, mintha hozzájuk nőnénk. Gyermekkorunkban már a mesevilágunk megismert alakjai befolyásolnak. Azonosulva velük, magunkat nem is látjuk másnak. Ez a folyamatosság tart a felnőtté válásunkban is. Amikor hasonló kínálatból választunk, de már a felnőtt korosztály számára kínált lehetőségekből. Beépülnek fölvetett és megszerzett tulajdonságaink közé, és miközben felnövünk, az életünket kísérő elkerülhetetlen tragédiák problémák szenvedések és fájdalmak sorozatai, mind fölvetnek

bennünk egy másfajta kérdést is, melyekre ezek, nem hoznak megoldást. Magunkra maradván kérdés lesz, hogy miben erősödünk meg, hol és hogyan találunk vissza a saját kerékvágásainkba, sajátos nyugalunk visszaállítása érdekében ismét hogyan döntünk.

A Szeretetben élünk /2

Fölvett tulajdonságaink megnyerőnek is tűnhetnek, de később egyre több bűnöt is takarhatnak. A látszatnak élve, az Istenről alkotott képünk sem lesz más, mint aki változó éppen úgy, mint a Róla alkotott véleményünk, hangulatunktól függően.

Ez egy különleges tükör. Hiába nem nézünk bele, hiába mutatjuk magunkat másnak. Tükre hitünknek, mindannak, hogy hogyan hiszünk mennyire Istenben, de inkább annak tükre ez, hogy milyen Istenben hiszünk. Aki kedves is lehet éppen, vagy dédelgető, támogató, segítő, jószágos is valóban, de ha meg kellene nevezni Őt, ezeken a tulajdonságain kívül, igazából még nem tudnánk mondani Róla többet, mint hogy a szerencsénk istene. Hogy ebből másnak miért nem jut, hogy ez a szerencse másokhoz miért nem jut el, azt a választ már valóban Istenre bízunk. Mintha ettől lenne valóban Isten, ettől lenne valóban hatalmas, követhetetlen és kiszámíthatatlanok tervei a másik Ember sorsát érintően, akinek sorsa valamiért még nincsen Isten kezében.

Az én sorsom vajon tényleg ott van-e?

A Szeretetben élünk /3

Felemás módon is alkalmazkodhatunk a világ, és az Istennel kapcsolatos dolgaink felé. Hivatkozva arra, hogy itt a földön, az életben is helyt kell állni. Ez így, mindig ütközőfelület marad. Nagy, és visszahúzó erő is lehet mindaz, mely megoldásra váró feladatokat diktál. Úgy is, hogy azokat az isteni szándéknak megfelelően tennénk. Általában kimarad egy lépés, mielőtt az ilyen, halaszthatatlannak tűnő dolgok kivitelezésében, véghezvitelében fáradozunk. Mivel diktál a Szeretet is. Aki felé megoldásra várnak még sok minden más, egyéb feladatok is, melyek több szempontból fontosabbak lennének. Értem, és miattam följajánlott Áldozata és Irgalma minden pillanatban, és minden helyzetben, döntés elé állít.

A Szeretetben élünk /4

Döntéseink, lehetnek fele mások, mindig a nekem kedvező megoldásokban.

Hogy mégis mi a nekem kedvező megoldás, mely az Isten előtt is kedves, Irgalma nélkül nem tudhatom teljesen. Irgalmában csodálni való Szeretet van. Ez a Szeretet tükrözi Istent mindenben. A hiányosságokban is. Hiányosságaink pedig mindig lesznek.

Amikor ezek elmúlnak, amikor úgy gondoljuk, mindenben Isten tetszésében járunk, vigyázunk. Kísértéseink nem szűnnek meg. Az isteni Szeretet Irgalma nélküli hiányosságainkra jobban oda kellene figyelniük. Különösen akkor, amikor nincsen Rá szükségünk. Mindenben Tőle függünk. Aki mélyebbre mutatna, mindig olyan mélységeket föltárva előttünk, melyek bennünk vannak.

Mélység ez, ahol az Isten magát mutatja. Bűneim mélyen húzódnak meg bennem. Az isteni Szeretet is. Ez mélyebb kapcsolatot szül, a világra csodálkozásnál. Hatalmasabb. Ahol hatalma van bennem, minden fölött. *Szeretet Irgalmának* hatalma. A két szónak mindig élő tartalma a Szeretetben merül el, és bontakozik kifogyhatatlanul Isten Áldozatában. Ez teljes személyiséget, és teljes lelkeséget kíván.

Rejtőzködő Szeretet? /1

Istenről alkotott véleményünkön nehezen változtatunk. Ha mégis távolodna tőlünk, az sem jelenti azt, hogy időnként visszavonulna egy titokzatosságba, egy nagyobb ismeretlenségbe. Sokszor nem is foglalkozunk mással, csak ezzel. Titokzatossá tesszük, és megtartjuk Őt olyannak. Nem kell hozzá különösebb tudás. Módszereink hasonlóak egymáshoz. Szeretet-igényeinkhez, érzékiséghez, uralkodásunkhoz, anyagiasságunkhoz stb. mérjük Őt, szűkre szabva lehetőségeit azoknak az utaknak, melyeken közelednie felénk szinte kérdéses és ezzel együtt magunk számára sem nyílik lehetőség, vagy csak alig résnyire ahhoz, hogy többet mutassunk magunkból. Azokból a vonásainkból, tulajdonságainkból, vágyainkból, szégyellni-való takarásainkból, melyeket pajzsként őrzünk Vele szemben is céljaink eléréséhez.

Rejtőzködő Szeretet? /2

Bűneink miatt elszakadva a Teremtő Szeretettől, a Szeretet vonzás marad számunkra, a mi rejtőzködésünkől. Teljességében Szeretete és Irgalma, vonzásának magja. Vonzásában a közöttünk kialakuló távolságok, iránymutatói a rátalálásunk útjainak.

A felszínesség, az imádságaink elhadarása akaratumk érvényre juttatásában, egy kialakuló közeli kapcsolatban is hoznak részünkről nagyobb távolodást.

Mint a választott hangnemmel, a gondolatainkkal, éppen úgy tisztában kell lennünk, mint önmagunkkal és vágyainkkal, ebben a kapcsolatban.

Mérlegelhetünk is, hogy mennyire azonosuljunk a Szeretet vonásaiban Irgalmával. Leállhatunk az ismeretszerzésünk bármely pontján, vagy az életünk bármelyik szakaszában, és eldönthetjük, hogy valóban azonosulunk-e szándékával, - beleolvadva ebbe a Szeretembe, - vagy inkább külön utakon járunk, ahol másfajta szeretetforrások is léteznek bőven. Ezek azonban nem ennek az isteni Szeretetnek forrásai.

Rejtőzködő Szeretet? /3

Imádságunkban a teljes odafigyelésünket Istenre, meg kellene, hogy előzze Áldozata, Akin keresztül bontakozik ki előttünk Isten szeretetének Teljessége, Szeretetéből fakadó műve, Megváltásunkért.

Figyelmünkben Irgalmát érintve Belőle merítünk, Rajta keresztül, és Tőle nyerünk gyógyulást. Gyógyulásunk nem lehet öncélú. Gyógyulásaink is alkalmak ahhoz, hogy az isteni Szeretet Sebein keresztül, szeretetünket viszonzozzuk a Teremtő Isten felé.

Viszonzásunk akkor sem szűnhet meg, ha jelenlétét semmi sem bizonyítja vagy inkább az ellenkezője kapna hangsúlyt.

A bizonyításra ne is szánjunk több időt annál a pillanatnál, mint amikor úgy tűnne, hogy magunkra maradtunk. Folytassuk imaéletünket kitartásban, teljes hitben úgy, hogy Benne élünk.

Szeretetvágyak hasonmásai /1

Azonosulunk vágyainkkal. A szeretetvágyak hamis, bűnös, vagy az isteni természet jézusi tulajdonságaival, vonásaival.

Azzá válunk, amit szeretnénk. Olyanná, amilyenek szeretnénk lenni. Vágyaink nem csak a külsőnkön hagynak nyomot maguk után, hanem lelkünkön nagyobb sebeket ejtve kötöznek meg.

Sokáig hordozhatjuk ezeket akár megnyerő külsővel, vagy szimpátiával, táplálva lelkünk ilyen vágyainak éhségét és szomját.

Szeretetvágyak hasonmásai /2

Szeretetek, szerelmek között válogatunk, mi az, ami vonz, ami kielégít igényeinkben, akaratunk teljesítésében?

Ha nem figyelünk oda, ezek a vágyaink nagyobbak lesznek azoknál a vágyaknál, melyeket az Isten kínál, és ébresztene a lelkünkben, de válasz nélkül maradnak.

A Szereteten /1

Benne élünk ugyan, de mindig közeledünk Felé. Mindig abból az állapotból, melyben éppen vagyunk. „Elmerülni” is Benne, közeledés, mint azonosulni, eleget tenni - megfelelni a Szeretet kihívásainak.

A „távolodás”, - ha nem bűn okozza, - egészséges része, állomása a közeledésünknek. Ilyenkor nem annyira távolodásról van szó, hanem egy újabb lépésre a válaszukban. Egy újabb „igenre” a párbeszédben.

Ha megállunk, nem egy „eltűnő” Istent engedtünk el, - Aki követhetetlen, - hanem többnyire azt várjuk, mikor tér vissza vágyainkhoz.

A Szereteten /2

Isten elrejtőzése előlünk, nem eltűnése egy titokzatosságba, ahol mi is csak titokzatos módokon próbálunk Rá találni. Az ilyen módszereink más kapcsolatokat szülnek, és mással.

A Szentségimádás ugyan titokzatos, de az Isten tudja leginkább, hogy Áldozatában miért van jelen abban a kicsi ostyában.

Amikor magunkhoz vesszük, a Valóságos Irgalom jelenlétét kapjuk. Közelebb van hozzánk ilyenkor, mintha bármilyen csodája miatt megrendülve tapasztalnánk, hogy jelen Van.

A Szentség, Valóság. Ha nem lenne a Természetfeletti jelenléte ennyire „természetes” formában jelen, be tudnánk-e fogadni másképp?

A Szereteten /3

A Szeretet Istenben élve sem csoda, ha elveszítjük szemünk elől. Teremtményként újra visszatalálni, újra Rá találni úgy lehet, ha továbbra is utakat nyitunk meg számára magunkban. Ezek azonban tévutak is lehetnek, ha nincsen bennük önzetlen szeretet, és a Szeretetre válaszolva áldozat egymásért.

Szeretetszomj

Szeretetre szomjazunk.

Egész életünk megváltozik, amikor rádöbbenünk Isten vágyaira, és fölismerjük, hogy Áldozatában - Jézusért, - választ vár. Mindenkitől. Az Ő szeretetének mintájára.

Válaszok nélkül /1

Imádságainkban a Szeretet, soha nem hagy bennünket válasz nélkül. Megérteni, „meghallani”, többnyire nem emberi természetünkkel született adottság. A teremtet Világban, más lehetőségek, ajánlatok, és más megoldások kínálata tárul elénk, nem egyértelműen az Isten jelenlétére utalva, Aki maga a Szeretet. Ő, a Minden Szeretet alapja, forrása, megtestesítője, megszemélyesítője. Hozzá közeledve is változtatnunk kell annyi mindenben. Különösen magunkban kell változnia nézőpontunknak, gondolkodásmódunknak, hozzáállásunknak mindenhez, mellyel egész lelkiségünk változik. Így változni fognak vágyaink, akaratunk, és minden, amiben Ő Maga teljeseedik ki.

Válaszok nélkül /2

Ha bármiben is változnánk, és a Szeretet felé haladva válaszra találunk imáinkban, ne legyünk elbizakodottak a küzdelemben. Gondolván, hogy sikerült legyőznünk magunkat, sikerült lemondanunk valamiről, amiért közelebb kerülve megértettük Őt, még csak egy parányi részét értenénk meg csupán a Szeretetnek. Ha bármely ponton megállunk, elégedettségünk számtalan irányba vezet félre, és messzebb annál a közelségnél, mely felé pedig jó irányban tartottunk.

Válaszok nélkül /3

A szeretet Teljességének megértéséhez, nekünk is teljességgel kell Felé fordulnunk. Ő, az Áldozatában, a szeretetének Teljessége. Mi is, csak így tudunk szeretni. Csak így nem lesznek feltételeink, elvárásaink, számonkéréseink, diktálásaink, mellyel átvinnénk az irányítást, saját akaratunk érvényesítéséért.

Fölajánlásainkkal és egyesülve a Szeretet Áldozattal, - Jézussal, - a válaszok sorozata szólal meg bennünk észrevétlen átmenettel. Mely kezdődött a teljesebb odaadásunk valamely odaadóbb és kitartóbb pontján, és amely azóta nyílik.

Ez a Szeretetnyílás bennünk, párhuzamos az isteni szeretet befogadásával. Mint egy benső virágzás, mely örökké nyílik, és egyszer nyitva is marad.

Betegségeink /1

Sok betegségünkben hordozzuk beteljesült és beteljesületlen vágyaink nyomát. Melyek megerősödve bennünk, felnőtt korban diagnosztizálhatók valamilyen néven nevezve. Elnevezésük azonban nem utal, és nem is kíván a bűneinkre mutatni. Ezt mintha ki is zárnánk, ugyanis azonnal másfelől, más irányból kaphatnánk orvosságot, „kezelést”, segítséget.

Konkrétan azokra ugyanis nincs is beszédhető gyógyszer. Pihentető állapotú terápiákkal, alvó, nyugalmi állapotban próbáljuk visszanyerni a remélt gyógyulást, egyfajta egészséges állapotot, melyben újra önmagam lehetek, és kiteljesedhetek. A kikapcsolással, múlt sebeinek levá-

lasztásával, nyomtalanul törölnénk még a gondolatát is annak, ami terhel, ami féken tart, ami miatt nem vagyok szabad...

A szabadságomat Isten felé is kereshetem ugyanilyen módszerekkel is, de vajon milyen szabadság felé próbálok utat, és lehetőséget keresni, és hogyan? Vajon valóban Isten felé vezető szabadság ez? Vajon nem csak egyfajta szabaduláskeresés ez, mely inkább jelenti azt, hogy nyitott lettem Isten felé?

Ez a fajta nyitottságom, sok esetben nem több mint hogy lehetőség nyílik Isten előtt, lehetősége hogy belépjen az életembe. De ez, mégsem az. Inkább csak annyi, hogy „megadom magam”, és ezt próbálok teljességgel tenni, minden figyelmemmel testileg, lelkileg ellazulva.

Betegségeink /2

Vajon Jézus előtt vagyok-e, ha csak azt látom, amit látni szeretnék a világból is, melyben élek? Ahol néha meg-megállva jól esik elcsodálkoznom a világ csodáin, és megérint a látványban az Isten.

Az imádság, nem hangulat. Akkor sem, ha próbálunk bele vinni. Élő kapcsolat Isten Irgalmával. Tudatos figyelem Ő rá. Ebben a figyelemben nincs kizárva semmi, ami az Élet. Imádságomban is tudok a múltamról, és arról, hogy mindabban és mindazért, mit jelent számomra a Megváltás. Aki előtt nincsen elrejtve, és eltitkolva belőlem - teremtményből, - semmi. Akinek minden felismert sebében, fel kell, hogy ismerjem sebzéseimet, melyeket Isten Szeretete ellen tettem, és Aki mégis méltóvá tesz arra, hogy szeressen, és szeretni tudjam.

Sokszor le is állunk ezen a ponton, amikor jóleső érzéssel tölt el a tudata annak, hogy az Isten megbocsájt, hogy irgalmas, és szeret.

Ezt némi megnyugvással úgy is tesszük, vagy gondoljuk, hogy tulajdonképpen „ennyi”. - Ennyi kellett csupán ahhoz, hogy az Isten végre szeretni tudjon, úgy, ahogyan Ő akarta.

Pedig a folytatás, mely engem illet, ott van. A tékozló fiú visszafogadása egy csodálatos ünneppel, - melyet az atya rendezett, - befejezetlen történet lenne, viszonzásaim nélkül.

Betegségeink /3

Istenhez nagyon sokféle módon szeretnénk közeledni. Általában ha lehetséges, a bűneim fogalmát is kerülve. Súlyosabb esetekben, még a gyógyulásainkat is ezeket elkerülve várjuk.

Tudunk arról, hogy Isten megbocsájt, és gondoljuk, hogy mint a tökéletes Szeretet, megbánásunkban minden gonoszságunkat, bűnünket, vágyainkat, gondolatainkkal együtt veti el, nem is emlékezve azokra többé. Nem is veti föl, nem okoz nekünk többé azzal sem fájdalmat, mert Ő a szeretet. A szeretet pedig...

A szeretet ilyen definiálása pedig kelepce, amit mi fogalmazunk meg magunkban.

Isten Szeretetének gyönyörű válasza, Áldozatában azonban, nem mentes a vértől, félelmektől, fájdalomtól, és a keresztre feszítéstől. Sebeiben nyoma van minden bűnömnek, mint ahogyan szeretetem okának is.

Gyógyulásunk az Ő Sebeiért, ugyanakkor azokban a sebekben vannak, melyeket mi okozunk és okoztunk Rajta.

Milyen gyógyulásban reménykedünk, ha nem akarunk tudni bűneinkről? Számtalan betegségeink okáról és okozójáról, melyeket magára vállalt? Ő, Aki betegségeinket hordozta... Milyen isteni Szeretettel szeretnénk szembesülni, és milyen gyógyításban részesülni, azok megbánása nélkül?

Betegségeink /4

Az isteni Szeretettel szembesülve is kikerülnénk, kerülnénk mindig azt, hogy tisztában legyünk önmagunkkal. Mintha minden bűnünk csak a véletlenre, hirtelenségeinkre, vagy csupán meggondolatlanságainkra lenne a válasz. Pedig ezek nagyon is rólunk szólnak. Személyemet, lelkemet illetően. Csak azért „véletlenszerűek”, hirtelenek, mert nagyjából úgy is kezelem, kis semmiségnek is tekintem azokat önmagam előtt.

Sok dolgot kérni kell az isteni Lélektől. Ha szeretetét kérem, vagy megbocsájtást, vagy éppen gyógyulásért, gyógyításért fordulok Hozzá, a kicsiségeknek, „semmiségeknek” tűnő bűneim nyilvánvalóvá válnak, amint Irgalmára nézek. Akin keresztül várom, és várhatom a gyógyulásomat.

Kis „semmiségnek” tűnő bűneim, miért is nincsenek arányban a Megváltómon okozott Sebekkel? Nincsenek Rajta ugyanis kicsi, sérülések, melyekre hamarabb várnám a gyógyulást leginkább az emlékeiben, az emlékezéseiben, melyeket mégis én okoztam.

Furcsa gyógyulásra számítok, ha bűneimről továbbra sem akarok tudni, nem kívánok szembesülni az olyan Szeretettel, mely azonban nem csupán szeretetével fog elárasztani engemet, hanem ott vannak Rajta az Igazság nyomai.

Az Igazságé, mely nem mentes attól, amit tettem, és a legszebb válasza Istennek. Nyílt, és őszinte. Tiszta. Szeretet.

Aki így is esélyt ad az Életnek. Lehetőséget, és lehetőségeket hogy teljes lélekkel Felé forduljak.

Sebeiben, minden vágyam, gyötrelmem, és minden szeretetvágyam gyógyulásra talál. Válaszként arra, hogy Ő minden pillanatban kereste az alkalmat arra, hogy magához öleljen. Örökre szólóan.

Igen

Imádságainkban minél több az „igen”, az Isten válasza is egyre több igenből fog állni.

Akaratunk is egy lesz, és Isten akaratával egyezően, ugyanarról fog szólani.

Isten gondolataiból

A Szeretetre hangolódva, eleinte csak egy-egy rövidebb elmélkedés, vagy megfogalmazás erejéig fogalmazódnak meg, melyben minden figyelmünket igénybe veszi, magára vonja. Azután pedig egyre több minden fogalmazódik meg bennünk abból, ami az Isten. Mígnem minden összefügg Vele, és Ő lesz a „Minden”. Amikortól vágyaink sem fognak különbözni az Ő vágyaitól.

Mindez kezdődik attól a pillanattól, amikortól lélekben többet adunk, több lehetőséget az Istennek magunkban.

Szívhangok

Üres csend

Ha az üres csend rám szakadna,
Ments meg attól engem, Istenem.
Szeretetedből abban semmi sem maradna,
És Te sem tudnál mit kezdeni velem.

Kísérő imáink /1

Közbenjáró imádságaink között is az egyik legkülönösebbek a személyt érintő, és lelkét érintő imádságaink. Amikor nem pusztán egy felsorolásba kerül bele az illető neve, vagy nem csak egy említés szintjén, egy bizonyos imakeretbe foglalva.

Amikor a rászorultat nagyobb figyelemmel kísérjük, és visszük Jézus elé. Több időt szánva rá, ilyenkor sem lesz fontos szavaink áradata. Csupán a segítségre szoruló illetőt, nem hagyjuk magára, az ő kéréseinek elmondásával. Ott maradunk és ott állunk mellette. Még csak nem is azért, hogy többet tudjunk meg róla, vagy az állapotáról.

Ott maradunk, mert ott kell, hogy maradjunk vele, mint amikor orvoshoz viszünk valakit, de bemegyünk vele a rendelőbe is, mert szeretné. Ez a szándéka egyébként a kéréseiből is kiderül, amikor igényli, hogy maradjunk mellette. Amikor hosszan tartó, kitartó kísérésre, kitartó imádságunkra van szüksége.

Kísérő imáink /2

Személyes kíséretünk, a kitartó imádságunk fontos. Nagyon fontos. Nem egyszer, hanem sokszor, folyamatos törődést, figyelmet, közbenjárást kíván. Mint amikor saját, megoldásra váró kérdésünkkel fordulunk Jézushoz, és minden pillanatban reméljük segítségét.

Szándékaink, kéréseink, aggodalmaink, törődésünk a másik ember felé, többet kell, hogy jelentsen egyfajta szeretet közlésnél az imádságban, melyben a szeretet, kapocs lehet ugyan társunk felé, de nagyon sokan vannak, és idővel pedig többen olyanok, akikhez nem fűz a személyes szeretet, közvetlen ismeretség, semmi azon kívül, hogy Ő is ugyanúgy rá van szorulva a gyógyulásra, mint én, vagy bármelyikünk.

Kísérő imáink /3

Sokszor kísérjük úgy a másikat Jézus elé, hogy besegítjük a rászorultat az orvos elé a rendelőbe, azután pedig ha ott is maradunk vele, előre tudatjuk az orvossal, hogy melyikünk a beteg, és melyikünkkel foglalkozzon.

Várunk. Végre ott vagyunk előtte, Jézus előtt. Ott van az, aki egymaga képtelen lett volna Isten elé menni. Hát elhoztam, itt van, a legjobb helyen...

Imádságainkban sincsen ez másképpen, ha csak ennyi lenne. Nem is gondoljuk, hogy kíséréseinkre mekkora a szükség van. Meglepő, hogy Jézus elé vezetve bárkit is, válaszában mi is benne leszünk. Nem maradunk mi sem figyelmén kívül.

Kísérő imáink /4

Amikor Jézus elé érkezünk közbenjáróként kísérve társunkat, sokszor nem is látunk többet Jézusban, vagy nem is várunk tőle mást, mint egy orvostól. Egy olyan orvoshoz képest, aki esetleg képtelen már segíteni.

Nem szabadna figyelmen kívül hagyni, hogy Megváltásunk számunkra miért is olyan fontos. Kísérőként, közbenjáróként, ugyan úgy, mint betegként, vagy rászorulóként. Akár így vagy akár úgy keressük föl, találkozásunk nem lehet alkalmi, mely után, ha rendeződött az életünk, nincs is miért az orvost fölkeresni.

Kapcsolatunkat az Orvossal, Jézussal, közbenjáróként is meg kell, hogy előzze, a bizalom mely elsősorban többről szól, mint testi gyógyulásról.

Kísérő imáink /5

Másokat Jézus elé vinni, és elé helyezni, szokatlan örömet jelent, Vele a találkozásban. Közben mi magunk is tapasztaljuk, hogy mit jelent, és milyen nagy szükségünk van erre a kapcsolatra nekünk is. Mint ahogyan Felé fordultunk minden alkalommal, és figyeltük válaszát gyógyulásainkra, ez a figyelmünk egyre jobban elmélyülhet akkor, amikor már másokat is hordunk, másokat viszünk elé. És különösen akkor. Ebben a Szeretet találkozásban, mindketten gyógyulunk. Akkor is, ha nem magunk miatt siettünk Eléje. Akkor is, ha mindennél fontosabb nekünk, hogy minden Szeretete és Irgalma a másikat ölelje föl. Akkor is, ha az a másik nincs is jelen. Akkor is ha nem is bír eljönni, és még akkor is, ha nem is akar. Ilyenkor helyette futunk orvosért, és érte kérjük a nevében a segítséget.

Kísérő imáink /6

Nem kizárt, hogy akit rendszeresen hordozunk Jézus elé, különösebb kapcsolattartás nélkül is tudunk szükségéről, mintha ő, maga mondaná el nekünk, Jézus jelenlétében. Ez nem titkainak felfedése, hanem mindaz, ami benne nem jut kifejezésre. Ez Jézus után, csak az illetőt érinti, ezért nem lehet kibeszélés tárgya, de szembesítésünk alapja sem, ha tisztában vagyunk azzal, hogy semmiben sem vagyunk különbek, jobbak, a másiknál. Ez inkább számunkra újabb feladat. A közbenjárásunkban egy újabb törődés a másikkal. Ha csak imában is, de ott kell lenni mellette. Mint egy beteg mellett, akinek segítségemre van szüksége az ápolásban.

Azonban nem ennyi. Nem csak ennyit jelent ez a törődés és figyelem. Amikor Jézushoz ilyen gyakran visszamegyünk és egyre hosszabb időt töltünk Vele, Szeretetének legbensőbb vágyait tárja elé. Melyben megértjük, milyen nagy szükségünk van az isteni Irgalomra, de azt is, hogy ezt a találkozást Ő is mennyire várja.

Engedékeny Isten? /1

A megbocsátás, az irgalom, de még a Szeretet sem erről szól. Próbálkozhatunk, de hiába minden új kezdeményezésünk. Egymás között, vagy egymás felé is törekedhetünk jó hangulatot teremteni, de az nem jelenti azt, hogy az Isten ott lenne velünk, ahol talán még

Jézus sincsen jelen. Olyan oldódásban, ahol hangulatromboló lenne, beszélni áldozatáról miértünk, a bűneink miatt.

Szeretnénk ezt az oldódást, és szeretnénk elhinni, hogy a Megváltásunk erre jogot szerzett, lehetőséget, a gondtalansághoz, örömet adva, felszabadítva és meg szabadítva azoktól a gondolatoktól, melyek amúgy terhelnének, kérdőre vonnának bennünket, amikor önmagunkkal szembesülünk az Irgalom jelenlétében.

Ez olyan hozzá állás lenne a Szeretethez, mintha nem is érdekelne bennünket más, nem is lenne szükségünk Tőle többre, csak a szeretetére. Arra, hogy szeressen, elfogadjon. Legyen együttműködő, változzon az igényeink szerint, és oldódjon a mi örömeinkben. Egyezzen bele, és fogadja el, a nekünk jóleső körülményeket, még ha ártalmatlannak is látszanak. Ezek azonban olyan feltételeink az Istennel, és Irgalmával szemben, melynek két végén úgy tűnik, mindig húz valaki. Pedig a húzás, egyik oldalról történik. A mi részünkről, a mi oldalunk, és a saját akaratunk javára.

Engedékeny Isten? /2

Amikor ebben bízunk, próbálkozunk, és az újdonság, vagy más megoldások lehetőségével csábítunk másokat is egy jó együtt létre, kikapcsolódásra, önfeledt szórakozásra, ahonnan mi magunk is nehezen találunk vissza a Szeretetnek például legbensőbb forrásához. Akit így meg közelíteni később sem lesz könnyű. A jézusi szeretetkép sokféle módon változhat, és alakul bennünk. Próbálunk úgy tenni, és úgy gondolkodni, amit a Megváltottságunkkal elnyert számunkra az Isten előtt. Megszűrve, és csak is az eredményre gondolva úgy marad meg bennünk Isten áldozata, - a tökéletes isteni terv műve, - hogy megváltotta az egész Világot, és ez elég nekünk minden vágyunk kiteljesedéséhez.

Azzal, hogy az ítéletet helyettünk magára vette, és Ő lett a tökéletes Áldozat, Aki mindenben az Atya Isten tetszését találta, a személyes ítélettől mégsem vagyunk, és nem leszünk mentesek. Ő az, Akiben a Szeretet hivatkozást talál. Akire mutat. Olyan érdemeket szerzett, Akit követnünk kell, és követéséhez teljesen azonosulnunk kell Vele, új életet választva. Azt az életet, melyet Ő kínál föl számunkra lehetőségként a Szeretetre, az Isten kapcsolathoz vissza találva a Hozzá vezető úthoz, és egymáshoz. Ez az út nem rejtelmes, nem titkos. A megbocsájto szeretet nem ilyen.

Engedékeny Isten? /3

Az isteni szeretethez közeledni, sokféle módon lehet. Megérteni viszont csak Áldozatán, Jézus szeretetén keresztül lehet. Szeretete nem független a szenvedésétől, áldozatától. Ha közeledünk feléje, a Szeretetnek ez a két vonása egyszerre ott van Benne.

„Találkozásaink” teljes emberségünket, személyiségünket, lelkiességünket igénybe veszi az odafigyelésben, az odaadásban, följajánlásainkban, - az Ő áldozatának mintájára, - a saját áldozatainkban, amikor lemondásaink sem csupán önmagunkért történnek.

Ha ebből a szeretetviszonyásunkból bármi is hiányzik, nem teljes, és inkább csak közeledésről, lehet szó. A közeledésben is sokszor csak információgyűjtésről, - mi éri meg, és mi nem, - és tudásbővítésről, mely azonban így részleges, tetteink bizonyítékai nélkül.

Ez, a személyes, „négy szemközt” imádságainkban, szavainkban is kifejezésre jut. Helyesebben már az első pillanattól kezdve, hogy kényszerből, érdekből, vagy valóban szeretetből imádkozunk?

A Szeretet tükre /1

Szeretetünk tükre az imádság. Ahogyan imádkozunk, ahogyan megszólal. Isten előtt, Jézus előtt mutatnak tükröt rólunk. Előttük vagyunk minden imádságban.

Mégsem olyan tükrök, melyben egyértelműen és azonnal magunkat látnánk viszont olyannak, amilyenek valójában vagyunk. Mintha rá lehelnénk a tükörre, hogy kicsit mást mutasson, kicsit opálosan, ne olyan tisztán, ne olyan élesen. Így az egyéb vágyaink takarásba kerülnek velünk együtt.

A Szeretet tükre /2

A Szeretet tükre, többoldalú. Akkor is, ha eleinte egyfelől tekinthetünk bele. A Szeretet, az Ő oldaláról vajon mennyire láthat mást, mint amit mi látunk magunkról? Mennyire látom benne a másik embert, akár a házastársamat, feleségemet, vagy férjemet, ha csak a magam oldalát akarom látni? Így még nehezen látom benne, vagy ezért másnak is gondolnám az isteni Szeretetet, Jézust. Szeretném, ha az Isten szeretne, de valamiért több benne a meg nem értésem, elvárásaim, és a közöttünk lévő távolság ritkán rövidül le egészen személyes találkozásig. Ahol nem az Istent akarnám látni fölfedve titokzatosságából, hanem fölajánlom magamat kérve, hogy mutassa meg azokat a pontokat bennem, melyeken változtatni szeretne, amelyekben nélkülözhetetlen a bűn felismerése, és feloldozás, Isten Irgalma nélkül.

Ilyenkor általában már nem mi tartjuk kezünkben saját tükrünket. A Szeretet, vagyis Istennek tükre Jézus. Szeretetének minden kifejező jegyével. Rajta a sebekkel, melyek tőlünk vannak, és miattunk. Az egymáson ejtett sebzéseinkkel együtt.

A Szeretet tükre /3

Mit láthatnak benne a Szentek? A Szeretet mutatkozik meg benne, ahogyan kezd eltűnni róla, vagyis szívünkről a homály. Megváltoznak elképzeléseink Istenről, vágyaink elérésében, azok teljesületlenségében. Így, a vágyaink is változnak közben. Változnak céljaink, a Szeretetről alkotott fogalmunk is, mely nem lesz többé szétszórt, ahol mindenki látásmódja szerint más és más, hanem egységes. Egyetlen. A Szeretet. Az Isten. Akinek szeretetében, Jézusban osztozunk, saját talentumainkkal. A kegyelmi ajándékokból, melyeket Jézus érdemeiért kaptunk, melyeket Áldozatával nyertünk, megmentve bennünket az örökre szóló szenvedéstől.

Nem lesz idegen, ilyen tükörben látni magunkat, a Szeretetre nyitott imádságainkban. Ahol a szeretet nem arról szól, hogy elfogad mindenestől, olyannak, amilyen maradni akarok. Nekem kell alkalmazkodnom a Szeretet feltételeihez. Változásokkal, és változtatásokkal.

A Szeretet tükre /4

A bennünk lezajló változásokat visszatekintve, már régóta nem fogjuk tudni fölmérni, ha a Szeretet marad előttünk a mérce. Akinek meg akarunk felelni. Amikor válaszaink is egyre inkább Róla szólnak, és Miatta.

Akkor minden egyes változás a Szeretet irányában nem csak közeledésünket jelenti. Ezek már találkozások idejéről szólnak, egyre jobban elhúzódó, és maradandó ottlétekről. Nem csak az imádság idejére, hanem azt követő gondolatainkra, cselekedeteinkre, vágyainkra, elválások nélkül, amit esetleg az imádság végi keresztvetés jelenthet.

Nincsen szünet.

Az elesések elhomályosíthatják, de a Szeretet Irgalmában bízva, a tükör ismét tisztul, mely mindig ott marad. Benne, - Krisztusban, - tisztán és érthetően látható az Atya szándéka, terve, akarata.

Bármilyen mélyre is esünk, merjünk kérni. Az egyik legszebb csoda, hogy méltatlanságunkat látva a Szeretet tükre előtt, különösen a másokért történő közbenjáró imádságaink meghallgatást nyernek.

Mintha különleges kapuk nyílnának meg a Szeretet előtt, a kegyelem előtt bennem is, hogy cselekedni tudjon? - Jézus érdemei miatt biztosan.

Szívkamra

Szárnyak nélkül

Kapaszkodtam karodba szüntelen,
De lépteid nyomát belepte a hó.
Szólfítottalak és beszéltem Hozzád Istenem,
De szárnyak nélkül, cipőim nyoma volt látható.

Csend volt,
És minden mozdulatlan.
Szárnnyak nélkül úgy tűnt,
Magamra maradtam.

Csak lelmem dalolt,
És szerelmed emelt a magasba,
Szárnnyaim nélkül Istenem,
Lépteimet mégis, hó takarta.

Csodákról /1

Akik a Szeretben élnek, azok számára mindaz, - ami nekünk csodának számít, - szinte természetes megnyilvánulása jelenlétének.

Nekik nincsen szükségük a természetben megjelenő „égi” csodákra. Melyek lehetnek megrendítőek, üzenethordozók, figyelmeztetők, melyek utalnak és rámutatnak a Szerető Isten Valóságára, a bűnök elhagyására, hogy rátaláljunk legbensőbb vágyainkban a Szeretetre. Mégis mintha megállnánk valahol és kívül rekednénk azon a ponton, ahol rácsodálkozunk. Egy bizonyos távolságból nézve mindazt, ami sokszor nem is lesz több mint egy látvány, egy mutatvány, mely nagyon nehezen illeszthető, kapcsolható egybe az isteni Szeretettel. Ahhoz meg kellene adnunk magunkat, oda kellene adnunk mindenünket, hogy ezt a Szeretetet belülről csodálhassuk. Egészen Benne meg is éljük mindazt, ami Ő.

Csodákról /2

Bármilyen gyönyörű csodákat is láttunk, félelmet is hordoznak magukban, a jövőnköt illetően. Magasztosak. Szólnak a Mindenható Isten nagyságáról, erejéről, melyek a Szűzanya közvetítésében is megőrzik mondanivalójukat, komoly üzeneteiket.

Történik-e változás bennünk bármilyen égi jelenségre csodálkozva? Egyik sem ér föl addig a Szeretig, melyben Isten megmutatkozott előttünk.

Többre vágyunk. Az ismétlődő napcsodák között is valami újabbra, másra. Mintha nem lenne elég, a Megváltásunkért megnyilvánuló vérző Szeretet. Isten teljességének közvetlen érintése. Az egész világon, minden szentmisében ismétlődő Áldozata.

Ezt a csodálatot nem lehet kívülről nézve, még csak elmékedések szintjén sem hagyni. Mintha kutatásaink eredményei lennének, nagyon messziről beletekintve egy olyan távcsővel a Szeretet „bizalmas légkörébe,” melyről azonban nem elég tudni.

Csodákról /3

Amíg kívülről, bolygónk bármely pontján megállva csodálkozunk rájuk, Isten Végtelen Hatalma és Nagysága, sok mindenben megérinthat. Egy rövidke „pillanatra,” minden gőg, hatalom, uralkodás, és értéktelen vágyak, mind a helyükre mutatnak, a Szeretet fényének jelenlétében elárulva magukat. Nekünk, magunknak kellene kimondanunk, hogy nem vágyunk többre akkor sem, ha csodával határos élethelyzet megoldása előtt állunk. Akkor sem, ha biztosak is lennénk abban, ha csak az ezotéria szintjén kapnánk csodálatos segítséget. Akkor sem, ha életünk végéig kísérne tovább bármilyen szenvedés. Akkor sem, ha...

Amint így fordulunk a Szeretet felé, ilyen teljességgel Rá hagyatkozva imádságainkkal, minden mást ki is zárunk, ami a Szeretet Áldozatán kívül van. Csoda fog történni. Nem olyan, és nem az, amilyenre azelőtt számítottunk.

Először is találkozni fogunk a Szeretettel. Aki előtt van mit letennünk. Bűneinkkel együtt mindazt, ami különleges csokra szeretetválaszainknak.

Csodákról /4

Jézus előtt, nem szabadna, hogy Rajta kívül más csodákba keressünk kapaszkodókat. Nem szabadna, hogy szükségünk legyen más, égi csodára azon kívül, amit az Ő Neve jelent. A lehetőségek ott vannak, hogy bármikor lecseréljük kapcsolatunkat az Istennel Rajta kívül. Nagyon sok szenvedésünk bizonyítja szembefordulásainkat, meg nem értéseinket, számonkéréseinket Istennel szemben. Hosszú évek is eltelnek úgy, hogy nem is szólnak másról, mint keserveinkről, panaszainkról, mindenféle szenvedéseink felemlegetéseiről, amin áttörni képtelen a Szeretet. Vagyis mi nem tudjuk megérteni Őt. Mintha közöttünk húzódna a szenvedés mindkét oldalról. Az isteni, és a saját szenvedéseink. Ez is olyan pontja a találkozásainknak, melyet számtalan bölcselkedő formában is meg lehet fogalmazni, mégis elsiklunk a Szeretet mellett, ha nem kérjük Tőle a személyes találkozás lehetőségét.

Csodákról /5

A Szeretettel történő találkozás nem old föl annyira, hogy feledtetné Teremtményi kicsinységünket az atyai gondviselés előtt. Amint nagyobbak lennénk, vagy önállósulva ismét „elengednénk a kezét,” figyeljük meg, hogy mi történik.

A Szeretet nem ad önállóságot, melyből azután kizárhatjuk. Nem adja meg nélkülözését. Minduntalan tapasztaljuk, hogy Nélküle semmi sem működik. Még a mi szeretetünk, a szeretetképességeink sem. Az önzéssel, a saját magam számára történő vágyak megszerzésével és kielégítésével, minden hatalmat visszaszerzek.

Lehet így bármilyen kapcsolat az Istennel, ha mégsem vagyok semmilyen módon sem része a Szeretetnek, nincsen részem benne. Nem adok hozzá semmit. Tudok Róla, hogy Van, azt is tudom, hogy ugyan mindenható is, ezért mindent, amit csak lehet elveszek Belőle. Kifosztom anélkül, hogy bármit megértenék abból, ami üzenetet, személyes mondanivalót jelentene számomra Tőle. Nem állok le, nem adok időt, és lehetőséget számára, hogy többet is mondjon annál, mint amit hallani szeretnék.

A legtöbb ilyen esetben, a csodákból is aligha értünk meg bármit is. Abból a Szeretetből, mely valódiabb, életszerűbb, Emberibb minden égi csodánál. A Megváltás, gyönyörű. Kezdve az isteni tervtől, a távolból a jövőbe mutató lehetőségeinkig, mely, ha bennünk zajlik, mindig közeli marad, mindig elérhető, érinthető, érthető és átélhető, és elég.

Szeretlek?

Szeretlek-e Istenem,
Mikor átölelni szívem képtelen?
Mikor azt sem tudhatom,
Hogy szeretetem Hozzád végtelen?

Mégis átölellek.
Anélkül hogy magadhoz ölelnél.
Elég, hogy szerethetlek,
Szereteted, többet ér mindennél.

Isten kérései / 1

Eleinte nagyon kevés. Egy-egy gondolatban. Mintha alig kérne, bármit is. Úgy tűnhet, a hálákon, és kéréseinken kívül, - mindenhatóságában, és mindent tudásában, - alig van miről beszélnünk, alig van mit meg beszélnünk. Minél többet hagyunk magunkban megfogalmazódni gondolataiból, kérései annál inkább töltik be az egész napunkat. Annál inkább tűnnek föl olyan kérések is, melyek minden nap kérései voltak, válaszukra várva és megfelelő a Szeretetének.

Isten kérései / 2

Nyitottságunktól, a Szeretet befogadásától, elfogadásától függően, figyelmünket egyre inkább magára vonja. A Szeretnek megfelelő, a kérései egyre inkább eltűnnek. Már nem a kérések sorozatai, hanem a szeretet köteléke lesz számunkra. De még kötelék sem. Csak szeretet. Melyben továbbra is mindig szabadon döntünk, mit fogadunk be az „ismert” Szeretből. Mennyire szeretnénk szeretni, vagy mennyire szeretnénk, hogy saját szeretetigényeinknek is megfeleljen?

Isten kérései / 3

Isten kérései felénk, Áldozatában, Szeretetének teljességében, szeretetének megnyílásában, Jézusban fogalmazódnak meg. Új törvényben, a Szeretet törvényében, Akiben Teljességében megmutatkozott előttünk.

Szeretetünk, Isten felé hasonló, mint amikor szerelmünk felé megnyílunk, azt figyelve, és azt keresve, hogy miben tudnánk eleget tenni, kedvében járni. Ez áldozatot jelent tőlünk, sok sajátos vágyainkról lemondva, ahol azért saját vágyaink is meghúzódhatnak, és idővel közöttük föl is erősödhetnek önzéseink.

A Szeretet Istene előtt, ezek az utóbbiak nagy része el kell, hogy maradjon. A próbák hosszabb idején is tudatosan kell erre figyelni. Amikor továbbra is annyi mindenre lehetne szükségünk, annyi mindent kérnénk mások javára is, miközben annyi kérésünkben ott van a bizalom, de vajon ez a nélkülözhetetlen bizalom nem csak arról szól-e már régóta, hogy csupán kéréseink teljesüljenek?

Isten kérései /4

Csak nyitottságunkban követhetjük Isten gondolait. Nem annyira a válaszaira nyitottan várva, hogy mennyire teljesíthető a kérésünk, hanem szinte minden kérésünket is félre téve, még a megelőlegezett hit és bizalom nélkül is, próbáljunk meg csak a Szeretetőben maradni. A megelőlegezett hitünk és a bizalmunk, ne jelentsen cseppnyi elvárást sem. Így bizalmunk is szabadságot mutat a Szeretető felé, teljes szabadságot adva és hagyva akaratának.

Igazodjunk csak a Szeretetőhöz, a Benne lévő szabadsághoz, a kimondatlan szeretetigénynek, és elvárásainak megfelelően. Ilyen odaadásunkban más lesz a bizalmunk, és más lesz a feléje is a szeretetünk.

Szeretető odaadásunkban egyre inkább az Ő vágyai fogalmazódnak meg bennünk, Áldozatának, Jézusnak személyes és emberi vonásaival, tulajdonságaival és kéréseivel. Kérései áldozatot, felajánlást, elfogadást, befogadást, egyre nagyobb és teljesebb önátadást jelentenek részünkről. Így bizalmunk, már rég nem az elvárt kéréseink teljesítéséről fog szólni, hanem szeretetünkről melyben nincsenek feltételeink vele szemben.

Isten kérései /5

A „megismerésben” egy helyben sokáig toporoghatunk, ha megállunk akár egyetlen ponton. Ha nem csupán megismerni szeretnénk Őt, hanem szeretni „minden áron”, - a kísértéseinkkel megküzdve és csábításainknak ellent mondván, - szeretetünkből adunk többet, és a lehetőségét annak, hogy Ő, tudjon szeretni. Szabadon. Minden bennünk születő akadályok nélkül. Ez örök, és folyamatos megnyílást jelent tőlünk. Nyitottságot. Melyet a bűn sem zárhat le. Még az önvád sem, melyben méltatlanságunk nagyobbra mutatkozna, mint Istennek fölkínált Irgalma. A viharban megtört virágra is újra süt a nap. A fölkínált Kegyelem, lehetőségek, hogy a Szeretetőnek megfeleljünk. Hogy egyre jobban megértsük Őt. Nem csupán az üzeneteit, az intelmeit. Teljességének utat nyitni, lehetőséget adni, kezdjük el magunkban.

Ha a Világ alig változna is, az Ő Irgalma és kérései, bennünk válasza találnak.

Isten kérései /6

Ha Világunk nem is változna látszólag semmit, még a környezetünk is csak alig, ha közbenjárásainkra látszólag nem is érkezne válasz sem, a válaszok nélkül is maradjunk meg a Szeretetőben. Az Oltáriszentségben, Jézus jelenlétében. Ne legyen elegendő, hogy jelen van közöttünk. Az imádságaimban, bennem, jelen van-e? Jelen tud-e lenni egészen úgy, hogy teljességgel jelen vagyok számára, föl kínálva, és fölajánlva magamat?

Válaszaink, Isten kéréseinek adnak választ. Válaszok a Szeretetőre. Az „igenjeink”, nyitva tartanak előtte. Lehetőséget adva számára, hogy teljesüljenek vágyai. A Megváltás ajándéka, személyes ajándék. Ahhoz hogy átvegyük, vagy átvehessünk bármit is a Szeretetőből, az Áldozatából, ahhoz szívünket, személyesen kell nyitva tartani.

Nyitottságunkban figyeljünk imádságainkra, kéréseinkre, vágyainkra, hogy semmilyen kérés, vagy kérdés, ne zárja le. Ne legyenek szeretetviszonyásunkat nélkülöző, és hosszú ideig tartó állomások, ahonnan nem jutunk előbbre a Szeretetőben.

Isten kérései /7

Nem biztos, hogy azonnal megértjük Őt. Isten megértéséhez szükséges, hogy magunkban történjenek változások. Imádkoznunk kell azért, ha nincsen min változtatnunk. Ha sokáig nem is kapnánk választ, az sem jelentheti azt, hogy részünkről minden rendben lenne. A Szeretetre hangolódni, nem hangulat, inkább odaadó akarat, figyelem, lelkiület kérdése.

Imádságainkban egyre kevesebb olyan gondolat lesz, melyekben csodára várnánk. Az ilyen imádságok ugyanis sokszor értetlenségünk, meg nem értéseink miatt maradnak nyitva, a várt válaszok nélkül. Melyekben a bizalmunk egészen furcsa módon, inkább Isten választától függő. Bizalmunkat hiába előlegezzük meg, valamit mintha remélnénk, mintha olyan válaszban bízánk, melyben megoldást kapunk - elképzeléseink szerint, - átadva az Istennek a lehetőséget, melyben „bizonyíthat”. Az Ő kérései, gondolatai, így nehezen jutnak el, vagy alig érnek el hozzánk a kozmosz végtelenségéből. Nem igazán értjük, milyen bizalomról is volna szó, vagy milyen más hitről, mellyel a hegyek is képesek lennének megmozdulni...

Isten kérései /8

Isten arca, Jézusban mutatkozik meg. Akarata éppen úgy, mint a kérései is felénk. Jézus emberi és isteni természetével azonosulva, kéréseink válnának fölöslegessé, vagy értelmetlenné? Jézushoz hasonulva, és Vele azonosulva, Isten kérései, és a mi kéréseink, közös és megegyező vágyat mutatnak az isteni szándék és akarat teljesülésében, melyben a Megváltás, az egész Teremtett Világra kihat. Az ilyen közeledéseink idején válik érthetővé, mennyi és milyen számtalan kérésünk és imádságunk is nélkülözne, hogy bennünk történjen változás. Ha az Istent nem is értenénk meg azonnal, az már feltűnne, hogy Megváltottságunkban mennyi mindenre számítanánk anélkül, hogy magunkból, Krisztushoz hasonlóan adnánk vissza egyre többet.

Isten kérései /9

Odaadó imádság sok van. A Szeretet válaszaiból is megszámlálhatatlan, ha odaadásunkban a Teljessége nem ütközik akadályokba. Hegyek mozdulnának meg az ilyen lelkek imádságaira, melyeket nem is látunk?

Több is annál. Bár kéréseik nem csodára várva állnak sorba, és nem a lehetetlennek tűnő megoldásokban bízunk. Számukra mintha nem is lenne szükség a csodákra. Bennük előbb tör át az Irgalmas Szeretet minden megnyilvánulásában, és kérésében. Nem is kérések azok többé, hanem inkább irányt mutatnak a Szeretet felé, az Isten felé minden imájukban. Mozdulhatnának ugyan a hegyek is, de ami külsőleg alig látható, - mégis fontos, - hogy közbenjáró imádságaikra lelkek gyógyulnak, térnek Istenhez, elfogadva Őt, akaratát, Irgalmát és szándékát mindenestől. Olyan reménnyel és bizalommal tudnak kérni, melyben a válasz emberi szemmel talán alig látható, mégis óriási lehet az apró változások sorában.

Egy hegy arrébb mozdulásához is milyen kitartó szeretetkapcsolatra volna szükségünk Istennel, mely sokakban ott van. Mégsem rendeznék át a külvilágot csupán a maguk kedvére. Az Úr Jézus szavait értik. Értik, amikor kérni tanít. A csodákról is tudnak. Olyan csodákról is, melyekre csodálkozva néznek sokan, akinek azonban alig mond többet a pusztta történetnél. A hegy, parancsszóra is elmozdulhat, a lélek, évek kitartó munkájába is telhet.